

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 13460

IN VALD

A. Kopilenko

•

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

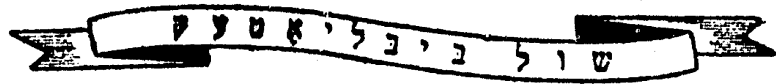
If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x101, or by email at cmadsen@bikher.org.

א. קאפילעווקא

13/29965

מוקדמ על כענא צמינדפארלאג

א. קאָפּילענאַקאַ

אין וואַלד

יִיִדִישׁ - אַי. ק - ס.

פּעלזכע-פּאַרלאַג פאַר די נאַציאָנאַלע מינדערהײטן אין אױסטרײַך
קײַכ - 1937

וואסיל סידאַראָוויטש און דער ברויער

מיט וואסיל'ן בין איך זייער שטארק כאווער. נאָך די לימודים אינ' שול קומט וואסיל אלעמאָל צו מיר צו גיין. לאנג קלאפט ער אָפּ דעם שניי פון די שטיוול, דערנאָך טוט ער אויס זיין קוטשמע מיט די גרויסע אויערן און גייט אריין א באזאכטער אין שטוב אריין. אז וואסיל קומט, האָבן מיר אסאך וואָס צו ריידן צווישן זיך. מיר פארברענגען, און אין איין גאנג האָדעווען מיר די פייגעלעך און מיר סטרויען נייע שטייגעלעך פאר נייע פייגעלעך וועגן.

וואסיל איז א גרויסער ליבהאָפער פון פאלעכיימ, באזונדערס האָט ער ליב פויגעלען. און בא מיר אין שטוב איז שמענדיק מיט פויגעלען אָנגעשלאָגן, מיר האָבן זיי טאקע צוזאמען מיט וואסיל'ן אָנגעכאפט.

וואסיל איז שוין טאקע נישקאָשע פון א יינגל, אימ גייט שוין דאָס נינטע יאָר. פרווו אפ אימ זאָגן וואסיליאָק אָדער וואסקע, וועט ער נאָך אפ דיר ווערן בארויגעז אויך. פאר אזאמינ זאך פלאָזט ער זיך גלייך אָן און נעמט אפ דיר קוקן מיט אונטערגעגראָפּענע אויגן... אָבער דערפאר

איז גענוג, איך זאל אימ א רופ טאָן: וואסיל טידאַראָוויטש, ווי ער צע-
שמייכלט זיך און ער איז שוין גאָר ניט באַרויגעז.

זעט איר שוין, ווער וואסיל טידאַראָוויטש, מיינ כאווער, איז.
דעם וואלד מיט אלע פעלדער אונדזערע, ווי גרויס זיי זיינען, האָבן
מיר שוין צוזאמען מיט אימ אויסגעמאַסטן אינדערלענג און אינדערפרייט.
מיר ווייסן שוין גוט, ווי וועלכע פויגלען סע גייען ארום, ווי וועלכע כייס.
מיר ווייסן שוין, ווי סע געפינען זיך די נאַרעס זייערע מיט די נעסטן.
און וואסיל איז גראדע ניט פון די, וואָס רוינירן נעסטן, אָדער וואָס פאר-
ניכטן נוציקע באַלעכיימ.

אפ געיעג גייען מיר קעסיידער ארויס צוזאמען. מעג זיי אפילע דאן,
ווען מיר האָבן זיך באַצייטנס ניט צונויפגערעדט, מאכט אויך ניט אויס,
וואָרעם וואסיל טידאַראָוויטש האָט אזא נאטור, אז ער מוז זיך ערגעץ דער-
וויסן וועגן דעם און קומט צו לויפן צו דער מינוט, צו דער רעגע.

אַט זיי דאָך ערשט נעכטן א שניי אויסגעפאלן, און וואסיל איז שוין
אַטאָ באַ מיר אין שטוב, און איך פיל שוין, ווי ער קוקט ארויס, איך זאל
גיכער זאָגן, אז אַטאָ פאלד לאָזן מיר זיך אפ געיעג.

וואסיל האָט שוין מיר אפילע באוויזן צו דערציילן, אז ער גייט זייער
ווארעם אָנגעטאָן, און די קעלט שרעקט אימ אפילע קיין קאפ ניט.

– מע זעט שוין גלייך, אז פון וואסיל וועט אויסוואקסן דער עמעסער
יעגער. מיר האָבן זיך אוועקגעלאָזן פונדערהיימ איבערן פרישן שנייעלע.
אין וואלד איז שטיל... פון מאָל צו מאָל דערהערט זיך נאָר, ווי אַ בוימ
טוט אַ סקריפע.

די פייגעלעך האָבן זיך שוין לאנג אוועקגעלאָזן אין די ווארעמע לען-
דער. דאָ זיינען איבערגעבליבן פלויז די, וואָס וועלן שוין באַ אונדז האַלטן
זינטער. די דאָזיקע פייגעלעך שרעקן זיך ניט פאר קיין פרעסט מיט קיין
קעלטן, ווי אויך פאר די זאווערוכעס מיט די מעטעליצעס.

קאַלזמאן דער שניי איז נאָך דינ, קאַנען די פייגעלעך זיך זייער גרינג
אַפזוכן עסן, ווייל די ביימער, די קוסטן און דער פוריאן האָבן צוגעגרייט
פון זייערטוועגן פארשיידענע זוימען, קערעלעך און זיסע יאגעדעס. דאָס
זעלבע קאַן מען אויספיקן די פליגעלעך, וואָס האָבן זיך גאהאַלטן צווישן
דער קאַרע פון די ביימער.

אָט איז דורכגעפֿלויגן איבער אונדזערע קעפּ א שארע שטשעגלען, און זיי לאָזן זיך אראָפּ איבער די קוסטן מיט בודיקעס. דער שטשעגל איז זייער א שיינ פייגעלע, ארומ שנאָפעלע גייט בא אימ א רויט רייפעלע, און די פליגלען זיינען בא אימ מיט געלן באזוימט. די שטשעגלען האָרן זייער ליב די בודיק־זוימען. זיי האָבן ארומגעזעצט די בודיקעס, ווי בלומען. זיי קריגן זיך און אמפערן זיך פאר יעדער בודיק. זיי כאפן אויס איינס באמ צווייטן וווּ א פעסער זוימען־קערעלע. און אָט איז שוין איינער אינגאנצן זאט, האָט ער זיך ארופגעכאפט אפ א צווייגעלע און זיך צעזונגען הילכיק אפ א קאָל. ער האָט זיך צעזונגען וועגן דעם ערשטן שנייעלע, וועגן די גע־שמאקע זוימען־קערעלעך און וועגן דער גוטער כאווערשאפט, וואָס הערשט בא זיי אין קאָלעקטיוו...

פּונויבן אפ אן אַלכע האָט זיך איינגעמאַסטעט דאָס רויטברוסטיקע כאָ־שעווע שנייערל און האָט זיך צעפייכט אפ זיינ אויפן. מיט א בייזלעכער מינע באקוקט ער די שארע פריילעכע שטשעגלען. יא, דאָס שנייערל איז אלעמאָל אָנגעפרויגעזט. אָבער אָט האָט דאָס שנייערל באמערקט אפ די שטעכלקעס א פאָר רויטע יאגעדעס. האָט ער איבערגעלאָזט אלע מייסעס און איז דערווייַל אוועקגעפֿלויגן כאפן א נאש.

אָנאָ שפילן אין יאָגערלעך א כעוורע טשיזשיקעס. מיטאמאָל האָבן זיי אלע געגעבן א פאל אראָפּ און האָבן באזעצט איינע א בערעזע און גע־נומען פּוצן די פעדערלעך אפן בייכעלע. יעדעס פעדערל באזונדערס פאר־טשעפען זיי מיטן שנעפעלע און גלייכן עס צוריק אויס. די פייגעלעך האָבן זיך ליב האלטן ציכטיק און אקוראט.

אָנאָ האָט זיך אינדערהייך אוועקגעלאָזן א שווארצער ראָב זיך זוכן רויב. עפשער וועט ער ערגעץ באמערקן א שטיקל נעוויילע, אויב ניט — קאָן זיך מאכן, אז ער זאָל ערגעץ אפ א מיסט־הויפן דערטאפן א גע־שמאקן ביסן, וואָס איז פונקט ווי פּונוזיינעטוועגן אָנגעגרייט געוואָרן. זיינ שפייז דערזעט ער נאָך העט פונדערווייטנס, ווייַל די אויגן זיינע זעען שטארק ווייט.

זייער פלינק יאָגט אָנאָ איבערן שליאכ די טשוּב־לערכע. נישטערט איינע אליין, לויפט ארומ אָן א קאָמפּאניע. זעלטן ווען מע קאָן זיי בא־געגענען אין צווייען אָדער אין דרייען. דאָס איז שוין קיינ ניס ניט, אז

די טשוב־לערקע האָט ניט איבעריקס לייב קיינ געזעלשאפט. אָט קוקט זי אָן, ווי זי לויפט, אליינ איז זי גרוי, דאָס טשוביקל אפּן קאָפּ טוט זי אלע־מאָל א הייב אונטער, קוקט זיכ פארווונדערט אומ אפּן ארומ, דערשרעקט זיכ מיטאמאָל אונ פאלט מאמעש צו צו דער ערד. דערנאָכ לויפט זי וויי־טער, קוקט אריינ אינ יעדער גריבעלע אפּן שליאכ. אָנאָ איז אראָפּגעפאלן א קערנדל פונ א וואָגן, זייער א געשמאק קערנדל, טוט עס די גרוינקע טשוב־לערקע א כאפּ, אונ אָט איז זי שוין פאלד פארטיק מיטן איבערבייסן. וואסיל האָט לייב פויגלען דאָס כײַעס. ער האָט לייב ארומקריכן איבערן וואלד אונ ער האלט מיכ אינ איינ אויספרעגן.

דאָס פרישע שנייעלע סקריפעט אונטער די פיס. אפּן ריינעם שניי איז זייער גוט צו דערקענען די שפורן פונ די האָזן מיט די פוקסן. אזוי, לויט די שפורן, פלעגן מיר אלעמאָל אופזוכן די כײַעס גופע. וואסיל האָט דערזען פונדערווייטנס א בלויערל, מאכט ער צו מיר אזוי:

— זע נאָר, זע, אָן לויפט ארומ א בלויערל, זע, ווי פלינק עס איז דיר קעסיידער. אכ, ווי סע קער דעם זײַן פריילעכ! עס קריכט זיכ ארומ אי־בער די ביימער אונ מידט זיכ גאָר ניט איינ. עס קאָן פיזקולטור בעסער פונ אונדז. אכ, ווען איכ קאָן אזוי גרינג קלעטערן!

— דו האָסט דען געפרוּווט?

— אוואדע האָב איכ געפרוּווט, נאָר סע באקומט זיכ גאָרניט, — האָט וואסיל אומעטיק געענטפערט.

דער יאט נעמט פונעם בלויערל קיינ אויג ניט אראָפּ. דאָס פייגעלע לויפט ארומ מונטער איבערן בוימ, פליפט אונטער צו זיכ אליינ. יעדעס צווייגעלע באקוקט עס פונ אלע זײַטן. אן אנדערש מאָל פוילט עס זיכ ניט אונ הענגט זיכ אפילע אונטער מיטן קאָפּ אראָפּ.

פלוצעם האָט זיכ די גאנצע שארע שטשעגלען א שאָט געטאָן אינ איינע שרעק צווישן די קוסטעס. די טשיזשיקעס זײַנען אוועקגעפלוויגן זיכ באַ־האלטן צווישן די ביימער. בלויז דאָס בלויערל האָט ניט באוויזן זיכ צו פאהאלטן. ס'איז מיטאמאָל אָנגעפלוויגן א קאָרשאק, — שוסט — גלייכ צום בוימ, אונ דער בלויער האָט ראכמאָנעסדיק זיכ גענומען צאפלען באַמ רויב־פויגל אונטער די נעגל.

וואסיל האָט געגעבן א געשריי, האָט זיך דער קאַרשאק אופגעהויבן
אינדערלופטן, אָבער איך האָב, לאנג ניט געטראכט, גלייך אָנגע-
צילט די ביקס און אויסגעשאָסן, און דער קאַרשאק האָט מיט אראָפּגעהאן-
גענע פליגל א פאל געטאָן אפ דער ערד.

דער ערשטער איז אהין אוועקגעפלוויגן וואסיל. זעט ער, ווי סע ליגט
אפן שניי א גרויסער גרויער פויגל שוין אינגאנצן טויט, אָבער דאָס בלוי-
ערל האָט ער נאָך פון די נעגל ניט ארויסגעלאָזן.

דאָ האָט וואסיל פאַרויכטיק ארויסנאפרייט דאָס בלויערל, אָבער דאָס
בלויערל איז ניט פויל און דערלאנגט דערווייל א פיק וואסילן איז פינ-
גער. עס האָט זיך זייער ביז צעפישטשעט און זיך גענומען רייסן פון די
הענט. דאָס גרינע פייגעלע האָט מיט די קליינע שווארצע אייגעלעך גע-
האלטן איז איין קוקן אפ וואסילן.

וואסילן האָט זיך זייער ניט געוואַלט אָפּלאָזן דאָס בלויערל, אָבער-
מע דארפ. האָט ער עס אוועקגעלייגט אפ דער האנט. דאָ האָט דאָס בלויערל
געגעבן א גיכט טאנצ, און ס'איז אראָפּגעפאלן אפן שניי. ס'האָט גענומען
שפרינגען איבערן שניי, אָבער אוועקפליען קאָן עס ניט, וואָרעם עס שלעפט
נאָך א פליגל.

— זע, ער האָט דעם איבערגעבראַכט א פליגל, — האָט וואסיל אויסגע-
שרינגן. — מירן עס מוזן צונעמען אהיים, וואָרעם דאָ וועט עס נאָך פארפאלן
ווערן.

און וואסיל האָט פונסנ' געכאפט דאָס בלויערל און עס פאַרויכטיק
געטראָגן איז דער האנט.
און קיין האָזן האָבן מיר טאקע דעם טאָג ניט באגעגנט אינערגעצ...

דער וואָלפּ און די גליטשערס

זייער שיינ איז געווען, וויאזוי דער אלטער וואָלפּ האָט זיך באקאנט מיט
מיין כאווער וואסילן. פארשטייט זיך, אז וואסיל גופע האָט דעם וואָלפּ
אפילע אינ די אויגן ניט געזען. אָבער איך האָב אים שוין דערנאָך דער-
ציילט, וויאזוי דער וואָלפּ האָט זיך דערשראָקן פאר די גליטשערס און איז
אנטלאָפּן געוואָרן העט-ווייט, אזש צו זיך אינ דער נאָרע אריין.

וואסיל האָט זיך דענסטמאָל א שיינ ביסל אָנגעלאכט!..
און פאָרגעקומען איז די גאנצע מיסע אָט וויאזוי...
טיפּן, געדיכטן וואלד האָט זיך געלעבט אן אלטער גרויער שלי-
מאָל. וואָלפּ.

בא די גראָבע פיימער האָפּן זיך אינדערהייך די צווייגן איבערגעפלאַכטן.
פיימער זיינען דאָרטן געוואקסן פארשיידענע. טאָמער דארפט איר — דעם-
פעס און בערעזעס, טאנען און סאָסנעס, אָסיקעס און אָלכעס, אלץ איז
דאָרטן געווען.

און אינעם דאָזיקן געדיכטן וואלד האָט זיך דער וואָלפּ געווינט. צו-
ריק מיט יאָרן האָט א גרויסער ווינט איינגעוואלגערט א געזונטן דעמב.
האָט זיך דער וואָלפּ צווישן די וואָרצלען פונעם דאָזיקן פוימ איינגעמאָס-
טעט זיין נאָרע, אפּ אונדזער לאָשן הייסט עס א שטוב.
איצט איז אקוראט ווינטער אינדרויסן. שניי איז היינטיקס יאָר אויסגע-
פאלן אסאך. וואלגערן זיך דורך די לאפעס טיפּ אינ שניי, און ס'איז אים
שווער צו לויפן.

לעבן לעבט זיך דער אלטער שלימאָל אָט וויאזוי:
דעם גאנצן טאָג שלאָפט ער בא זיך אינ דער נאָרע, און פאנאכט לאָזט
ער זיך אוועק אפּ געיעג. אָבער אום ווינטער איז דעם אלטן וואָלפּ שווער
זיך נאָכצוּיאָגן נאָך פויגלען און כּייעס.

זומער איז אינגאנצן אנדערש. די קוסטן זיינען געדיכט, דאָס גראָז—
הויכ. ס'וואַקסט אָן אָן א שיר בוריאַן, און ס'איז אומעטום זייער גרינג
זיך צו באהאַלטן. רויב אינ וואַלד איז דאָ, כאַטש האַטע א בריק. א מעציע
א גרויסע זיך אונטערגאנווענען זומער צו א העזל אינ גראָז. איינ שפרונג—
און דאָס העזל איז שוין פארטיק. ווי איז גאָר מעגלעך, אז די פייגע
לעך אָדער די כייעלעך זאָלן זיך קאַנען אויסבאהאַלטן פונעם אַלטן רוי-
בערס נעגל! אסאך פאלעכיימ פארניכט זי, די דאָזיקע כייע.

אַבער איצט... אָט האָט ער זיך נעכטיקע נאכט געיאָגט נאָך א האָז
איבערן גאַנצן וואַלד. זיך געיאָגט און געיאָגט, און ס'איז גאַרניט ניט
ארויסגעקומען. ער האָט זיך טאַקע געמוזט לייגן א הונגעריקער שלאָפן.
ער האָט נאָר איבערגעכאַפט מיט א פאָר קליינע פישעלעך, וואָס די פיי-
שערס האָבן פאָרגעסן לעמ דער פאָלאָנקע.

א גאַנצן טאָג איז דער אַלטער וואָלפ געווען פייז, אפילע אינ שלאָפן.
ער פילט, ווי די קעלט נעמט אימ שרעקלעך דורכ, ס'איז אימ אומהיימלעך
און עס ווילט זיך שטאַרק עסן.

ס'איז נאָך אפילע ניט גוט פינצטער געוואָרן, איז דער אַלטער וואָלפ
ארויסגעקראָכן פון זיינ נאָרע, ער האָט זיך ארומגעטרייסלט, האָט א שמעק
געטאָן מיט אן אופגעהויבענער נאָז די לופט און האָט א ניס געטאָן:

— אפטשכי! אפטשכי!

אכ, האָט זיך אימ געגלוסט עפעס א פיס טאָן, און ס'איז פא אימ געפליבן,
אז ער גייט היינט אינ דאָרפ אריין, עפשער וועט ער זיך פאָזשיווען מיט עפעס
לעמ דעם קאָלוירט. נישקאַשע, א שעפעלע צערייסן, און אויב סע וועט
זיך פאַקן א כאַזערל לעמ די שטאַלן, מאכט אויך ניט אויס. אויב נישט, טאָ
זאָלן זיך כאַטש מאכן א פאָר גענדז אָדער קאַטשקעס צום דער-
שטיקן.

ער איז אוועק צום דאָרפ צו.

מיט וואַסילג איז דער וואָלפ ניט געווען פאַקאַנט פיו צום היינטיקן
טאָג. און היינט האָט ער אימ דאָס ערשטע מאָל דערזען אפן טייך.
וואַסיל איז נאָך באלד נאָך וואַרמעס געקומען אהינ זיך גליטשן אפן
אייז. זיין הונט מורקא, א גרויסער, קאָלאַשמאַטער, א גוטער כאַווער, איז
אויך מיט אימ צוזאַמען אהער געקומען.

ער האָט ליב גיין אומעטומ אהינ, ווהינ זיין באַלעפּאַס גייט, און אפּילע זיך שפּילן מיט אימ אין פּאַרשיידענע שפּילן.

אַבער ער איז זיך דורכגעלאָפּן א פּאַר מאָל איבערן אייז און איז גלייך אנטלאָפּן געוואָרן צוריק אהיים. וואָרעם וואסיל פליט פּיל-אויסנ-בויגן מיט זינע גלאנציקע גליטשערס איבערן הוילן אייז, און מורקאָ גליטשט זיך און האַלט אין איינ פאלן.

איצט איז שוין וואסיל איינער אליין אפן אייז. די גליטשערס, ווי גע-רעדט, זינען נא אימ ניי און גלאנצן אזש, עמעסע „סנעגורקעס“. שפע-טער-צו איז מיקאַלקע אויך אהער צוגעקומען מיט זינע גליטשערס. נא מיקאַלקען זינען די גליטשערס „ענגלישער ספּאַרט“, און אלע האַלטן, אז וואסילס „סנעגורקעס“ זינען בעסער.

די כעוורע גליטשן זיך פּריילעך, אז ס'איז א מעכניע. דו פליסט, און דער ווינט פּרישט דיר דעם פּאַנעם. דער פּראָסט צופט דיך פונדערגרינג נא די באַקן, און די כעוורע גליטשן זיך, אז א רויך גייט.

און דאָ האָט טאקע דער אלטער וואָלפּ דערזען וואסילן, ער האָט זיך געווען אונטערגעלייגט, דער אלטער, אונטער א קוסט, געמיינט צווארטן אביסל, ביז ס'וועט גוט פינצטער ווערן, ער זאָל קאַנען אומבאמערקט זיך דורכשמוגלען אין דאָרפ אריין. און דאָס דאָרפ געפינט זיך פונ יענער זייט טייך. וואסיל און קאַלקע הייבן ניט אָן צו זען דעם וואָלפּ, וואָס ליגט צווישן די קוסטעס באהאלטן, אַבער ער זעט גוט, ער זעט די כעוורע און קאַן זיך ניט אַפּווינדערן, וויאזוי זיי לויפן עס אזוי פלינק און אזוי גרינג איבערן הוילן אייז. באזונדערס וואסיל אפ זינע „סנעגורקעס“.

דאָס ערשטע מאָל, אז דעם אלטן וואָלפּ קומט אויס צו זען אזא זאך, אז אזעלכע קליינע מענטשעלעך זאָלן אזוי פלינק ארומפליען איבער דעם אייז. ער קוקט און קוקט און גלייבט ניט זינע אייגענע אויגן. וואָס וועט ער טאָן, אויב די דאָזיקע קליינע מענטשעלעך זינען אימשטאנד זיך צו יאָגן אויך איבער דער ערד פונקט אזוי פלינק, ווי איבערן אייז? דענסט-מאָל איז ער גאָר פארפאלן מיט די ביינער, ווייל קוים דערזען זיי אימ, אזוי העלן זיי זיך לאָזן נאָך אימ יאָגן און זיי וועלן אימ ערגעץ דער-שיסן צווישן די געדיכטע ביימער — אימ, דעם אלטן וואָלפּ דעם שלימאזל. נאָך אזעלכע קלערענישן האָט דעם וואָלפּ ארומגעכאַפּט א גרויסע

שרעק. און אזויווי אפצולאָכעס האָט זיך נאָך וואסיל א לאָז געטאָן גלייך
צום פּרעג אהינ, ווו דער אלטער וואָלפּ איז געלעגן א הונגעריקער. אָט
אָט פארפלייט ער אהער צווישן די קוסטעס.

דאָ האָט דער אלטער רויבער מער ניט אויסגעהאלטן און זיך א לאָז
געטאָן מיט אלע קויכעס צום וואלד צו. ער זינקט טיפּ אינ שניי און לויפט
זווייטער. אזוי ארומ, האָט ער דאָס דאָרפ טאקע נישט אָנגעקוקט, זיך איבער
געשראָקן פאר די גלייטשערס...

און די כעוורע האָבן דערווייל זיך געשפּילט אינ איבעריאָגערהלעך.
אכ, זוי פריילעך ס'איז זיך גלייטשן אפן גלאטן אייז!

פלוצעמדיקע שרעק

עס האָט אָנגעשאַטן א פולער וואלד מיט שניי. דער שניי איז אזוי ווייט און אזוי פוכיק. גיין ווינטער איבערן וואלד איז ניט פונ די גרינגע זאכן, אָבער אפ שניי־שיכ — איז פאָר, ווהינ דאָס הארצ גלוסט. איצט איז דער וואלד שטיל, בלויז דער שניי גלאנצט און סקריפעט איינעם גרינגן פרעסטל צווישן די הויכע טאנען, סאָסנעס און דעמבעס. — ריפֿריפֿ...

די פאשעפענישן אינ וואלד שרעקן זיך ניט פארן שניי, און דער פראָסט קימערט זיי אויך ניט שטארק. די כייִעלעך גייען אָנגעטאָן אינ ווארעמע פעלצעלעך, די פייגעלעך זיינען ארומגעהילט מיט געדיכטן פוכ, און זיי קאָנען זיך פריי ארויסגיין זוכן שפיִז...

אונטער אן אלטן דעמפ, צווישן די וואַרצלען, האָט זיך די מויז נאָך אומ זומער אויסגעגראָבן א גריבעלע, אָנגעטראָגן אהינ גרעזעלעך און טרוקענעם מאַך. אזוי ארומ האָט זי זיך אויכגעמאָסטעט א ווארעמע נעסט, איצט איז איר דאָ ווארעם צו שלאָפן. נאָכן שלאָפ האָט זי א טראכט געטאָן, אז סע וואָלט ניט געשאט ארויסגיין כאפן א שפאציר. זי האָט געגעבן א קוק ארויס פון איר נעסט, זעט זי, אז דער וואלד איז שטיל אפן גאנצן ארומ, נאָר דער שניי פלישטשעט.

דאָס שטעגעלע, וואָס די מויז האָט אויסגעטראָטן אפ אירע קעסיִדער־דיקע שפאצירן, איז איצט פארשאַטן מיט שניי. ביז עפעס איז די מויז ארום־געקראָכן אפ אן אָפגעהאקטן שטאם און זיך ווידער גענומען ארומקוקן. ערשט, זי זעט, אז דער ווינט האָט פון ערגעץ געבראכט צו טראָגן אהער א טרוקן זוימעלע. אופגענאשט דאָס זוימעלע און איצט איז זי גרייט אביסל אויספוצן דאָס אייגן פעלצעלע. זי האָט זיך אָבער נאָך ניט באוויזן אקער־

טאָג, האָט זי דערזען, אז עפעס א גרויס שוואַרצ באשעפעניש האָט געגעבן א פאל אפן דעמפֿ־שטאם. דאָ האָט זיכ די מויז דערשראָקן ניט אפ קאטאָ־וועס. סאָנימ האָט זי דאָ איבערגענוג, האָט זי לאנג ניט געטראכט, און שורק— צו זיכ אינ דער נאָרע אריין. דאָרט זיצט זי א פארטייעטע, אָבער אינ דער זעלבער צייט איז זי צופרידן, וואָס זי האָט זיכ געראטעוועט פון דער שרעקלעכער אָנשיקעניש.

וואָס־זשע קער עס זיין פאר א נאפודעלע, וואָס האָט אזא פאל געטאָג אהער אפן דעמפֿ־דעמפֿ? דאָס מייזעלע האָט פאוואָלינקע גענומען ארויסקוקן פון דעם נאָרעלע ארויס און דערזען, אז דאָס איז מער ניט ווי א פיק־האַלצ, וואָס איז געקומען צו פליען זוכן זיכ זשוקעלעכ צווישן דער קאָרע. נו, דאָס איז שוין ניט אזוי שרעקלעכ. דער פיקהאַלצ האָט א קרעפטיקן שנאָבל, און די לאפקעס זיינען בא אימ, ווי די האָקן. קלאמערט ער זיכ מיט זיי איין אינ דער קאָרע פון פוימ און קריכט זיכ ארום, ווו ער וויל— ארופ, אראָפ, אָט פון דער זייט, און אָט פון דער צווייטער: טוק־סטוק מיטן פיסק, טוק־סטוק מיטן שטארקן.

ער האָרעוועט, דער פיקהאַלצ, געשמאק, אז שפענדלעכ פליען אזש. אָט האָט זיכ פארשטעקט צווישן דער קאָרע א זשוקעלע א שעדיקער. עס קלייבט זיכ דאָ איבערווינטערן, און אז ס'וועט קומען דער ווינטער, וועט ער אָנהייבן שאָדן ברענגען דעם פוימ... אָבער דער פיקהאַלצ האָט אָפגעקאלופעט א שטיקעלע קאָרע, געכאפט א קוק— יא, דאָס זשוקעלע איז דאָ, טוט ער א כאפ און שלינגט עס איין. אָט אזוי האָרעוועט ער אָפ, דער פיקהאַלצ, א טאָג א טאָגעדיקן און ברענגט אומ דערווייל די שעדי־קער, וואָס באהאלטן זיכ אויס אונטער דער קאָרע.

אויב אזוי, קלערט זיכ די מויז, קען מען ווידעראמאָל ארויסקריכן פון דער נאָרע. אָבער פונוואנעט־פוניווו האָט געגעבן א שפרונג אהער אפן אָפגעהאקטן שטאם א וועווערקע: אינ די פיסלעכ האלט זי א סאָסנע־ניסל. אָט וועט זי עס צעקנאקן און פראווען אן אָנבײסן. די וועווערקע קוקט זיכ גוטמוטיק אי אפ דער מויז, אי אפן פיקהאַלצ, און זוכט דערווייל דאָס יאָדערל ארויסצובאקומען.

אינ וואלד ארום איז זייער שטיל. בלויז דער שניי בלישטשעט. דער פיק־האַלצ פיקט דעם פוימ, און די וועווערקע אייסעקט זיכ מיטן סאָסנע־ניסל.

אָבער אַנאָ שפּרינגט שוין דאָרטן עמעצער ווייטער צווישן די קוסטן
און טרוקענעם פּוריאַן. ווער קער עס זײַן? דער פּיקהאַלצ האָט א שטילן
פּישטשע געטאַן און איז געבליבן שטיל. די וועווערקע האָט זיך אָנגע-
שפּיצט, און די מויז קלײַבט זיך שוין ניט אנטלויפן, וואָרעם סע גלוסט זיך
איר אויך באטראכטן די דאָזיקע גרויסע כײַע. וויבאלד אז די וועווערקע
אנטלויפט ניט, דער פּיקהאַלצ ארבעט זיך רויק, איז א סימען, אז די כײַע
איז ניט קיין בייזע.

א-א, איצט ווייסט זי שוין, די מויז, דאָס איז דאָך דער באוואַקסענער
האַז, וואָס זוכט זיך א שטיל ווינקעלע, ווי ער זאָל קאַנען אַפרוען. ער האָט
נאָרוואָס ארומגעטאַנצט ארומ דעם ווילדן פּאַרנ-פּיימעלע און דאָרט א הריי-
זע געטאַן אפּיסעלע קאַרע, און פונ דאָרטן איז ער געקומען צו שפּרינגען
גלײַך אהער צום פעניאַק, ווי די מויז-נאַרע געפינט זיך. דאָ וועט ער זיך
טאַקע אפּיסל אַפרוען. כײַעס זיצן דאָ אלע שטילע. טאַמער וועט זיך פונ
ערגעצ אראָפּווייזן א פוקס אָדער א וואָלפ, וועט זיי דער פּיקהאַלצ אָדער
די וועווערקע דערזען נאָך פונדערווייטנס. קוימ וועלן זיי נעמען דעם וועג,
וועט דער האָז אויך שטעלן פּיס. נישקאַשע, זיי וועלן אימ ניט דעריאַנג...
דער האָז האָט זיך גאַרניט געשטויסן, אז א פוקס האָט שוין לאַנג אויסגעש-
מעקט זײַן שפור און ער גיט שוין אפּ אימ אכטונג.

העזעלע האָט זיך אויסגעגראָבן א גריבל אונטערן פעניאַק און איז דאָרטן
גלײַך איינגעדערעמלט. א פעלצל האָט ער אפּ זיך א פּוכיקס, און ליגן ליגט
ער ניט אנטקעגן דעם ווינט, איז אימ ווארעם. די מויז דרייט זיך ארומ
ניט ווייט און זוכט זיך עפעס שפּיז.

אָבער דער פוקס האָט פונדערווייטנס דערזען דעם פּיקהאַלצ מיט דער
וועווערקע, האָט ער זיך צוגעזעצט שטילערהייט, וואָרעם ער האָט געוויסט,
אז זיי וועלן אופוועקן דעם האָז, ווי נאָר דער פוקס וועט זיך נעמען
דערנעענטערן אהער צום פעניאַק, און דאן מעג זיך אימ איבערגלוסטן
כאַפּן דעם פלינקן האָז. זיצט זיך דער פוקס און ווארט.

ארום איז דערווייל שא-שטיל, אָבער אַטאָ האָט זיך צעסקריפעט פונ-
דווייטנס דער שניי. דער טרוקענער פּוריאַן האָט גענומען שורשען, און א
צווייג האָט זיך אָפּגעקלאַפט אָן א פּוימ. מע הערט, ווי עמעצער רעדט.

— זע נאָר, זע, אַנאָ שפּרינגט ארומ א וועווערקע!... און אַט האָט א

האָז אוועקגעיאָגט. א פוקס! א פוקס האָט זיך דורכגעגליטשט אין די קוסטנז
די כּיַעס האָבן זיך מיטאמאָל צעשאַטן אפּ אלע זייַטן, און די מויז איז
פארקראַכן צוריק אין איר נאָרע ארייַן און זיצט. זי זיצט און האָט אפּילע
מוירע די נאָז ארויסשטעקן.
און געווען זייַנען עס מיר ביידע: איך און וואסיל. דאָס זייַנען מיר
אזוי אראָפּגעקומען אין וואַלד ארייַן און אָנגעפראַכט אזויפיל פּלוצעמדיקע
שרעק.
מיר האָבן ביידע פּאטראַכט די שפורן אפּן שניי און אויסגעלייענט דאָרטן
דאָס אלץ, וועגן וואָס מיר האָבן אייך נאָרוואָס דערציילט.

פאר פויגלען א גאָרקיכ

אלע כעוורע האָבן וואסילן זייער מעקאנע געווען. און וויאזוי זאָל מען ניט מעקאנע זײַן! דאָס פלױערל, וואָס מע האָט ארויסגעריסן פאמ קאָרשאק פון די נעגל, האָט זיכ שױן אינגאנצן צוגעווינט צו דער שטוב. וואסיל האָט אויסגעהאקט פון זײַנעטוועגן א גרויסע צווייג און זי צוגע-פעסטיקט צו דער וואנט. אפ דער דאָזיקער צווייג פלעג דאָס פלױערל זיכ ארומקלעטערן, ווי אן עמעסער אקראַבאט.

וואסיל פלעג דעם פלױערל גיבן עסן אלע מאָל. אָט שיט ער דעם אָן אביסל קאָנאָפליעס, און דאָס פלױערל פיקט. פון אינזעקטן איז אין שטוב שױן קײן סימען ניטאָ. דאָס איז דיר אזא פויגל, וואָס קריכט אומעטומ, קוקט ארײַן אין יעדער שפעלטיקל. באמערקט עס נאָר א פרייס, וועט שױן דער פרייס פון אימ קײן לעבעדיקער ניט אוועקגיין. ער צילט זיכ אָן אפ אימ מיט זײַן לאנגן, שווארצן און דינעם פיסק, און דער פרייס איז שױן קאפוט, דאָס פלױערל האָט אימ אײַנגעשלונגען. אין שטוב איז זיכ ווארעם, און אינדרויסן רעוועט די מעטעליצע. ס'האָט אָנגעווייעט אזויפיל שניי, אז מע זעט שױן אפילע ניט ארויס די פלױטן. אלץ איז באדעקט מיט שניי.

א גאנצן פרימאָרגן האָט וואסיל געהאַלפן דעם טאטן אָפּווארפן דעם שניי און דורכשארן א שטעגעלע.

דערנאָכ איז מיקאַלקע געקומען צו וואסילן צוגאסט. האָבן די יינגלעך ווייטער גענומען באטראכטן, וויאזוי דאָס פייגעלע שפרינגט אומ צופרידן. — גוט איז דעם, — מאכט מיקאַלקע, — אז סע זיצט אין א ווארעמער שטוב, און מע גיט דעם עסן. וואָס זאָלן אָבער טאָן אלע איבעריקע פייגע-לעך, וואָס זײַנען אפ דער פריי? דער בוריאן איז פארווייעט מיט שניי,

אונ די פייגעלעך האָבן, נעפעכ, ניט וואָס צו עסן. אָנאָ איז אָנגעפלוּיגן א פול דאָרפ, זיי שפארן זיך מאמעש אליין אין שטוב אריין.
בא די רייד האָט זיך וואסיל מאָדנע א כאפ געטאָן.
— זאָג נאָר, מיקאָלקע, — מאכט ער, — ווי וואָלט געווען, ווען מיר מאכט א גאָרקיך פאר פויגלען?
— וואָס פאר א גאָרקיך? — האָט מיקאָלקע ניט פארשטאנען.
וואסיל האָט אימ גלייך דערקלערט.

— מירן צוסטרויען ניט קיין גרויסע ברעט און מירן זי אופהענגען אפ א בוימ. יעדן טאָג וועלן מיר דארפן טראָגן אהין קערנער, ברעקלעך פון ברויט און שטיקלעך קרויט, זאָלן די פייגעלעך האָבן וואָס צו עסן. מיט דעמאָ פלאן זיינען געקומען די כעוורע צו מיר זיך אן אייצע האלטן.

האָב איך דערציילט די כעוורע, וויאזוי זיי קענען עס מאכט, און אזוי ארום טאקע אַפראטעווען די פייגעלעך פון א הונגער-טויט.
און דאָס ווייסט שוין די כעוורע פון לאנג, אז וואָס מער פייגעלעך ס'וועלן בא אונדז זיין, אלץ ווינציקער שעדיקער וועלן בלייבן אין די סעדער און אפ די פעלדער, ווייל די פייגעלעך פארניכטן די שעדיקער-אינזעקטן.

די כעוורע האָבן זיך אַנעם געטאָן צו דער זאך מיט גרויס פלייס. זיי האָבן אָפגעזוכט א ברעט, זי ארומגעשלאָגן מיט קליינע לייסטלעך, אז דער ווינט זאָל ניט אראָפּפלאָזן די קערנער פון דאָרטן. אין אלע פיר ווייניג קלענע האָבן זיי צוגעבונדן פיר שטריקעלעך, די ברעט זאָל האָבן אפ וואָס צו הענגען, — און די גאָרקיך איז שוין פארטיק.

— בא אונדז וועט טאקע זיין די בעסטע גאָרקיך! — האָט מיקאָלקע אויסגע-רופן. — די פייגעלעך וועלן עסן אלע צוזאמען און וועלן לעבן גוט צווישן זיך. די כעוורע האָבן אָנגעשריבן אפ די לייסטעלעך פון דער ברעט:

„א גאָרקיך פאר פויגלען.“

דאָס איז פון איין זייט אזוי, און פון דער צווייטער איז געווען אזא מינ אָנשריפט:

„פאר שעדיקער און רויבער אריין גאנג פארבאָטן.“

דערנאָכ האָבן די כעוורע אָנגעלייגט אין די קעשענעס פארשיידענע
קערנער, ברעקלעך און שטיקלעך, האָבן אָנגעטאָן די שניי-שיכ און זיך
אועקגעלאָזט אין וואַלד ארײַן. וואסיל האָט ארופגעקלעטערט אפ א מי-
טעלער אָסיקע און האָט דאָרטן אײַנגעמאַסטעט די ברעט. דערנאָכ האָט
ער אהין אָנגעשאָטן שפּיז פאר די פייגעלעך.

ביז די געסט וועלן אהער אָנפליען, האָבן די כעוורע באשלאָסן זיך
אפיסל דורכפאָרן אפ די שניי-שיכ.

ווינטער איז אין וואַלד א מעכטיע צו פאָרן אפ די שניי-שיכ. אפן
וואַלד-פליכ, ניט ווייט פון יאר, שטייט א לאנגער באַרג. דער ערשטער
פליט וואסיל, מיקאַלקע-נאָכ אימ. די שניי-שיכ טראָגן דיכ מיט אזא
שנעלקייט, אז סע שטעלן זיך אזש טרערן אין די אויגן. אָבער אָט האָט
וואסיל אפן בערגעלע ניט באוויזן אונטערשפרינגען און האָט זיך איבער-
געקערט אין שניי. וווּ איז ער? ניטאָ אימ. ער איז אינגאנצן פארזונקען
אין שניי. און מיקאַלקע איז מיט א געלעכטער אועקגעפלוויגן ווייטער.

זיך אָנגעלאָפן אפ די ליזשעס, וויפל דאָס האַרץ גלוסט, האָבן זיי זיך
געלאָזן אהיימ און האָבן אָפגעקערעוועט כאפן א קוק, וואָס הערט זיך לעמ
דער גאַרקיכ. האָבן זיי דאָרטן טאקע געטראָפן דעם עמעסן גרויסן מאַל-
ציט. ס'זײַנען אָנגעפלוויגן אהער די טומלדיקע שטשעגלען, אפיסל טשי-
זשיקעס, אומעטיקע פינק-פייגעלעך, א שנייערל האָט זיך זייער בעקאוועדיק
באזעצט אפן ליסטל. דאָס האָבער-פייגעלע קוקט זיך ארום האַלב דער-
שראָקן, און אפילע דאָס שפערל, דאָס גרויע שפרינגערל, פוילט זיך ניט
און שארט זיך צו קלוגיטשקערהייט צו דער סודע. אָנאָ איז אָנגעפלוויגן
א פלויערל, האָט זייער פאָרזיכטיק אופגעכאפט א קאָנאָפליע-קערנדל
און איז מיט דעם אועקגעפלוויגן אפ א צווייג, דאָרט עס אָפגעשיילט,
אײַנגעשלונגען דאָס יאָדערל - און צוריק...

די כעוורע זײַנען זייער פריילעך, וואָס זיי האָבן אָנגעהאָדעוועט
אזויפיל פויגעלען.

און אזוי האָבן שוין וואסיל מיט מיקאַלקען געהאט אן ארבעט אפ א
גאנצן ווינטער, האָדעווען דאָס פייגל-פאָלק.

די פויגעלען אין וואַלד האָבן שוין אלע געוויסט, וווּ די גאַרקיכ גע-
פינט זיך, און זיי פלעגן יעדן טאָג זי באזוכן און כאפן אן איבערפליס.

סע קען זייער זיין, אז די פייגעלעך האָבן געוואוסט, ווער ס'האָט זיי
אינזינען.
און זיי האָבן וועגן ביידע כעוורע—וועגן וואסילן און מיקאַלקען—
געזונגען פריילעכע לידער.

א נעסט, וואָס איז געבליבן פּוסט

דער סאמע פריילעכסטער פונ די פריילינג-כאדאָשימ איז דער כוידעש מײַ. אָט טוט נאָר אומיסטג א קוק. טאָג און טאָג צעלאָזן זיך מערער בלעטער אפ די ביימער, נייע פרישינקע בלעטער, צארטע אזעלכע און גרינע.

הײַנט, וויפל נייע בלומען זײַנען צוגעקומען! די בלויע שווערד-ליליע האָט שוין אָפגעבליט, און צווישן די קושטשיקלעך פרישן גראָז האָבן צווישן די ביימער זיך צעבליט די העלבלויע פײַלכנס, וויסע צאפלידקע מײַ-גלעקעלעך הענגען אפ דינ-דינינקע שטענגעלעך, ווי אפ פיסעלעך אזעלכע, און שמעקן אזוי ווונדערלעך שייַן. און נאָר די? סע זײַנען פאראן אָן א שיר געלע, ראָזעווע און בלויע בלימעלעך.

טאקע זייער א פריילעכער כוידעש, דער כוידעש מײַ. די כעוורע זײַנען זיך צונויפגעלאָפן אפ דער גאס. ווהינ גייט מען זיך שפילן? וואסיל גיט אופ:

— לאָמיר גאָר גיין אין וואלד. דאָרטן וועלן מיר זיך אי שפילן, אי אַנרייסן קווייטן.

מיקאַלקע, פון זײַן זײַט, גיט אויך צו:

— א, יא, אין וואלד איז טאקע זייער גוט. נעכטן האָב איך אליין גע-זען א יאשטשערקע א גרינע און אזא פלינקע. זי איז אנטלאָפן געוואָרן צו זיך אין דער נאָרע ארײַן, און איך האָב זי ניט געקענט כאפן... אָבער איך וועל סייווי אהינ ניט גיין.

— וואָס דען? — האָבן די כעוורע א פרעג געטאָן.

— דערפאר, — האָט מיקאַלקע געענטפערט, — וואָס וואסיל האָט דאָרטן געזען א נעסט פון א קראפיווניצע און וויל זי קינעם ניט ווײַזן.

דאָ האָט זיך איטלעכע זייער פארוואָלט אַנקוקן די נעסט. אכ, ס'איז דאָך
טאקע אינטערעסאנט! און אלע האָבן זיך גענומען בעטן בא וואסילן, ער
זאָל זיי ווייזן, ווו דאָס פייגעלע וויינט.

מיקאַלקע, יאשקע און האליע זאָגן אזוי:

— דו לאָז אונדז נאָר מיט איינ אייגעלע א קוק טאָן. מיר זאָגן דיר
צו, אז מירן זיך אפילע צו איר נישט צורירן, מירן נאָר טאָן איינ קוק
און די רעגע אנטלויפן.

— וואָרעם מע טאָר ניט כאָרעו מאכט קיינ נעסטן פון די פייגעלעך,
וואָס ברענגען אונדז נוצן. די דאָזיקע פייגעלעך זיינען אונדזערע פריינט, —
האָט וואסיל געענטפערט, — אפילע איך אליינ גיי אהיין זייער זעלטן. און
אז איך קומ צו גיין, זעצ איך זיך אוועק פונדערווייטנס און קוק, וויאזוי די
מאמע, דאָס פייגעלע, זיצט אפ די אייעלעך, דער טאטע פון די פייגעלעך
זיצט לעמ איר און זינגט, קעדיי זיי פארוויילן. וואָרעם איר איז דאָך אר-
מעטיק אזויפיל צו זיצן איינע אליינ. דערנאָך פלייט זיי ארויס פון נעסט,
קעדיי עפעס איבערכאפן, נעמט ער און זעצט זיך אפ די אייעלעך, זיי זאָלן
זיך ניט אַפקילן. אינגיכט וועלן זיך דאָרטן אויסלופען קליינינקע פייגע-
לעך, וועל איך ווייטער גיין אפ זיי קוקן.

— טאָ באווייז אונדז אויך, ווו דאָס איז, — האָבן זיך די כעוורע גענו-
מען בעטן בא וואסילן.

— איך וועל דיך לאָזן צען מאָל אויסשיסן פון מיין ראָהאטקע, — האָט
יאשקע אָנגעבאָטן.

— און איך וועל דיר שענקען אָט די דאָזיקע פרוזשינע, — האָט האליע
צוגעגעבן.

— און איך וועל דיר געבן א שטיקל פלעך אפ מאכט א שווערד, וועס-
טו שוין האָבן אי א פיסטויל, אי א שווערד, — האָט שוין מיקאַלקע אופ-
געגעבן, — אכ, וועל איך עס דענסטמאָל שפילן אין רויטארמייער!
אכ, סארא טאך ציקאווע זאכט מע לייגט עס פאָר וואסילן! צען מאָל
אויסשיסן פון ראָהאטקע! א פרוזשינע! א שווערד! וואסיל האָט שוין מער
ניט געקענט פיישטיין און זיך אָנגערופן:

— נו, גיט אהער מיטאמאָל די אלע זאכט, און איך וועל אפרייער אויס-
שיסן אלע צען מאָל פון דער ראָהאטקע, דערנאָך וועל איך אַיך ווייזן.

— און דו וועסט ניט אָפּנארן? — האָבן די כעוורע א פרעג געטאָן מיט אומצוטרוי.

— ניין, — האָט וואסיל געענטפערט.

— אפ דײַן פּיאָנערישן וואָרט?

— אפ מײַן ערנ־פּיאָנערישן וואָרט, אז איך וועל אײַך ווייזן דעם פּײַ-געלעס נעסט, נאָר מיט אײַן טײַל, אז איר זאָלט נאָר צוגײן א קוק טאָג און גלײַך צוריק. מאסקימ? — מאסקימ.

וואסיל האָט באקומען די פרוושינע און דעם שטיק פלעך אפ א שווערד, און מע איז אוועק אין וואלד אריין. אפן וועג האָט ער נאָך צען מאָל אויס־געשאָסן פון דאָהאַטקע. און מיקאַלקע מיט די איבעריקע קינדער האָבן אים זייער מעקאנע געווען.

די כעוורע זײַנען אזוי לאנג געגאנגען, ביז מע איז געקומען צו א ריוול, וואָס איז באוואָקסן מיט נידעריקע קוסטנ־ביימלעך. דאָ האָט זיך וואסיל צוגעפויגן און האָט זיך פארטייעט. אלע כעוורע האָבן אים נאָך־געטאָן. דאן האָט וואסיל אינדערשטיל א ווייז געטאָן די כעוורע אפ אײַן ביימעלע, נאָר קלינער האָט דאָרט גאַרניט ניט געזען, וואָרעם די פייגע־לעך קאַנען אזוי גוט אויסבאהאַלטן זייערע נעסטן, אז דו וועסט זיי פון דער ערשטער רעגע ניט באמערקן.

אָבער פלוצעם איז פון צווישן קוסטל ארויסגעפלוין א גרויניק, עטוואָס געלפלעך פייגעלע, און דאן האָבן אלע קינדער באמערקט א קלייני־קליין נעסטעלע, וואָס איז באהאַלטן צווישן די געדיכטע פלעטער. דאָס נעסטעלע האָט זיך געהאַלטן אפ דרײַ צווייגעלעך און איז געווען זייער פּײַן אויס־געפלאַכטן פון דינע גרעזעלעך.

די כעוורע האָט זיך זייער געגלוסט ארייַנקוקן אין נעסטל אריין און זען, וואָס פארא אייעלעך דאָרטן ליגן. זײַנען זיי צוגעגאנגען נעענטער און דערזען, ווי סע ליגן דאָרטן פינף פלוילעך־גרויע פּיצניקע אייעלעך.

— אכ, סארא פּיצניקע און שייניקע אייעלעך! — האָט האליע די ערשטע ניט אויסגעהאַלטן און געגעבן א געשריי. — איך וועל נאָר מיטן קליינעם פּײַ-גערל זיך עטוואָס אַנרירן און א גלעט געבן אײַנס.

וואסיל האָט ניט באוויזן איר עס צו פארווערן, ווי האליע האָט שוין שטיל אראָפגעלאָזן דעם פינגער אין נעסט אריין. אפ איר קוקנדיק האָט שוין מיקאָלקע אויב פאמעלעכקע ארויסגענומען איין אייעלע פון נעסט און עס באטראכט בא זיכ אפ דער האנט. ס'איז געווען ווארעם און זייער צארט.

ארום זיי כעוורע זיינען אומגעפלוגן צוויי פייגעלעך און האָבן אומ-רויק געפישטשעט. דאָס האָבן זיי אזוי געפעטן ד' כעוורע, יענע זאָלן ניט אָנרירן די נעסט.

די קינדער האָבן זיכ צוזעט אָנגעקוקט אפ דער נעסט און זיינען זיכ אוועק צוריק. זיי האָבן זיכ געשפילט אין וואלד, האָבן געריסן בלומען און געכאפט באפעלעך.

עטלעכע טעג זיינען אוועק, און די קינדער האָבן פעסאָד איינס פונעם צווייטן גענומען אומגיינצו דער נעסט פון דער קראפיווניצע. זיי פלעגן באטראכטן די אייעלעך און פארשאפן צאָרעס די פייגעלעך. אזוי לאנג, אזוי פרייט, ביז די פייגעלעך איז דערעסן געוואָרן די מייסע מיט די דער-קיטשליווע קינדער. זיי האָבן מוירע געהאט, אז ווי סע וועלן זיכ נאָר אויספיקן די קליינע פייגעלעך, וועלן וואסילס כאוויירימ קומען און זיי אוועקנעמען. דאן האָבן די קראפיווניצעס זיכ מעיאשעו געווען, האָבן אָפגעטרויערט און האָבן פארלאָזן זייער נעסט, ניט געקוקט דערופ, וואָס סע ניט אזוי גרינג אָנגעקומען זי אויסצובויען. א פריילינג א פריילינגדיקן געבויט— און איצט מוז מען נעמען און אוועקווארפן.

די פייגעלעך האָבן פארלאָזן זייער נעסט און זיינען אוועקגעפלוגן אפ א צווייט אָרט אין טיפן וואלד אריין, ווו די קינדער וועלן זיי מער ניט אָפזוכן.

אנומלטן איז וואסיל געקומען געוויירע ווערן די נעסט. ער טוט א קוק— די נעסט איז ליידיק, די פייגעלעך זיינען שוין דאָ לאנג ניטאָ. ער האָט א טאפ געטאָן די אייעלעך, זיינען זיי קאלט. וואסילן האָט זייער באנק געטאָן די דאָזיקע מייסע, און איצט האָט ער געוויסט אפ געוויס, אז ער וועט שוין מער קיינמאָל ניט פירן קיין קינדער צו קיין נעסט, אפילע מע זאָל אימ געבן פרוזשינעס, שטיקלעך בלעך אפ א שווערד און אפילע מערער ווי צען מאָל אויסשיסן פון א ראָהאטקע.

וויאזוי זשוקעס האָבן באַגראָבן אַ מויז

אינעם אַ באַטאָג איז די וואַלד־מויז אַרויסגעגאַנגען שפּאַצירן. זי איז גאָר ניט ענלעך צו דער מויז, וואָס האַלט זיך אָפּ אין שטוב, צו דער, וואָס האָט דאָרט אינעם ווינקעלע אונטערן באַנק זיך דורכגעגראָבן אַ נאָרע. די וואַלד־מויז איז אַ געלפלעכע, און דער בויב איז פּא איר אַ וויסער. ווינען וויינט זי זיך אין וואַלד, און פּלויז אומ ווינטער קלייבט זי זיך אַמאָל איבער אינעם שטער אריין און הריזעט אָפּ די קערנער. אָט איז זי איצט אויך אַרויסגעקראָכן מיטיק עסן און זיך אַפּיסעלע אַ וואַרעם טאָג אפּ דער זון. זי איז אָפּגעלאָפּן ניט ווייט פּונ איר נאָרע און זיך צוגעזעצט אפּ די הינטערשטע פּיסלעך, קוקט זיך אַרומ אפּ דער געגנט. אינעם וואַלד איז עפעס טומלדיק, העכער אַפּיסל יאָגט אומ דער ווינט, פּייגעלעך זינגען...

אָט אזוי האָט זיך די מויז פּאַרטראַכט און ניט באַמערקט, ווי אַ גע- זונטע כּייע האָט פּלוצעם צו איר אַ שפּרונג געטאָן, האָט אָנגעפּויגט די נאָז צו דער ערד און זיך אוועקגעלאָזט גלייך צו דער נאָרע, צוגעלאָפּן, באַשמעקט די לאַך און זי גענומען צעגראָבן מיט דער געזונט- טער לאַפּע. קענטיק, אז זי האָט געוואַלט דאָרטן אויסגראָבן אַ פּאָר קליינע מיזעלעך. אָבער ווי זי האָט דערזען די אַלטע מויז, האָט זי זיך צו איר אַ לאָז געטאָן, און ס'האָט קיינ סאַך ניט געדויערט, ווי די מויז איז שוין געווען אַ טויטע פּאַמ הונט מורקאָ אינעם די צייט.

דאָ זינען אָנגעלאָפּן די כּעוורע און האָבן דערזען, אז מורקאָ זייע- דער האָט געכאַפּט אַ מויז. מורקאָ איז פּיכלאַל געווען אַ מאַזיק און אַ

בעריע אפ די דאָזיקע שעדיקער. ער פלעג זייער פלינק פארטיק ווערן מיט יעדער מויז אָדער זיסעלע.

די כעוורע האָבן זיך ארומגעשטעלט ארום דעם הונט. דער לעצטער האָט שוין ארויסגעלאָזן פון מויל די רויב זיינע. די כעוורע האָבן נאָ טראכט די מויז, ווי סעגעהער צו זיין. דערנאָך האָבן זיי ארום געטאָן נאָך זיך דעם הונט, ער זאָל גיין מיט זיי אינ וואלד אריין, און דאָס טויטע באשעפעניש האָבן זיי איבערגעלאָזן לעבן דער נאָרע.

און די באגרעבער-זשוקעס—יענע דערשמעקן נאָך פונדערווייטנס, וווּ עס ליגט א טויט כייעלע, און ווייזן זיך באלד אראָפּ צום דאָזיקן אָרט, קעדיי עס צו באגראָבן.

אָט האָט זיך צעהודעט דער ערשטער זשוק מיט זיינע פליגל. ער איז געפלויגן א וויילינקע ארום דער מויז, און דערנאָכדעם געגעבן א פאל גלייך אפ איר. ער האָט זאכלעך זיך דורכגעשפאצירט איבער דער מויז, האָט געכאפט א קוק אי אויבן, אי אונטן.

דערווייל איז שוין אָנגעפלויגן א צווייטער, פונקט, סע זאָל פעלן א האָר, ווי דער ערשטער. שווארצע פליגעלעך מיט העל-ראַזעווע פלעקן, א לאנגינקער, מיט א שווארצ קעפל און מיט שווארצע באוועגלעכע וואַנצעלעך.

גלייך נאָך אימ איז שוין געקומען צו פליען א דריטער, א פערטער... אזוי האָט זיך דאָ אָנגעקליבן א גאנצער ארטעל מיט זשוקעס-באגרעבערס. זיי האָבן מיט א פארנומענעם אויסזען גענומען ארומפויזען ארום דער מויז, זיי שטעלן זיך אָפּ און גייען זיך פאנאנדער, פונקט ווי זיי וואַלטן זיך עפעס געייצעט צווישן זיך.

באטראכט אלץ, ווי ס'געהער צו זיין, און זיך דערווארט, ביז ס'האָט זיך אָנגעקליבן א גענוגע צאָל זשוקעס, — האָבן די באגרעבערס זיך גענומען צו דער ארבעט. זיי האָבן זיך צעפויזעט, זיך ארומגע-שטעלט ארום דעם טויטן באשעפעניש און גענומען גראָבן די ערד און טער דער מויז קערפער. ארום דער טויטער מויז איז שוין געלעגן פרישע ערד, וואָס די זשוקעס האָבן ארויסגעוואָרפן פון זייערע גריפעלעך. ס'האָט שוין גענומען טונקלען, און דער ארטעל ארבעט נאָך אלץ.

ענדלעך, האָבן זיך די זשוקעס אוועקגעלאָזן אפּ אָפּרו, און גאנצפּר-
האָבן זיי זיך פּונסני גענומען צו דער ארבעט צוזאמען מיט די פּריש-
צוגעקומענע.

עטלעכע טעג דורכאנאנד האָבן די זשוקעס געהאַרעוועט. די מויז
האָט אָנגעהויבן פּאמעלעכע זיך אראָפּרוקן אין דער ערד, און אז די
זון איז שוין געשטאנען הויך אין האַלבן טאָג, האָט די טויטע מויז זיך
שוין אינגאנצן באהאלטן אונטער דער ערד. דאָ האָבן די באַגרעפערס
צוגעטרייסלט די טויטע מויז פּונויבן מיט דינער ערד, און ערשט איצט
האָבן זיי דערזען, אז זיי זיינען פּארטיק מיט דער ארבעט.

זיך אָפּגערוט אביסל אפּ דער פּרישער ערד, האָבן זיי זיך פּונסני
אופּגעהויבן און זיך צעפּלויגן אין אלע זייטן, טאָמער וועלן זיי ערגעץ
ווייטער אָפּזוכן א פּריש טויט כייעלע, וועלן זיי עס אויכעט בא-
גראָבן.

די זשוקעס האָבן באַגראָבן די מויז, און אין עטלעכע טעג ארום
זיינען די קינדער דורכגעגאנגען פּארביי דעם זעלביקן אָרט, וווּ מורקאָ
האָט דערוואָרגן די מויז, האָבן זיי זי שוין ניט געפּונען...

דער פויגל דער באלטאכלעס

צווישן דעם געדיכטן קרייז-דאָרן מיטן שווארצ-דאָרן האָבן די כעוורע זיך אויסגעלערנט זייער גוט דורכקריכן. געקראָכן איז מען איבערן הויכן פרישן גראָז. טאָמער טוט דאָרטן די קראָפעווע א ברי, איז עס ניט אזוי שרעקלעך. דאָ איז זייער ציקאווע און סע שטיל אויך. בלע-טער, בלעטער, אומעטומ בלעטער. די געדיכטע צווייגן האָבן זיך איבער-געפלאַכטן צווישן זיך. גיי זיי א בעריע און זוכ דאָ אָפּ די כעוורע. דאָ איז טאקע עמעס גוט, מע קאָן זיך דאָ באהאלטן, אז מע וויל, אפּ א גאנציקן טאָג. די כעוורע האָבן דאפקע לייב צו וואנדערן אזוי איבערן וואַלד. זיי האָבן לייב אָפּזוכן ערטער, וווּ ס'איז נאָך קיינער ניט געווען.

א ווינטל האָט א שורשע געטאָן צווישן די בלעטער און איז דורכ-געלאָפּן ווייטער.

דער ערשטער רוקט זיך דורכ צווישן דער געדיכטעניש וואסיל, און מיקאָלקע נאָך אימ. אָט איז עפעס וואסיל געבליבן שטיינ, זיך גענומען איינקוקן פאָרויס, און ער האָט באלד א רופ געטאָן צו זיך דעם כאווער זיינעם.

— זע נאָר, מיקאָלקע, סארא מיין זשוק! גריין, ווי גראָז. אכ, סארא שיינער, אָנאָ איז ער אנשלאָפּן געוואָרן אפּן בודיק.
— ווי ער גלאנצט! איך האָב נאָך קיינמאָל ניט געזען אזא, — האָט מיקאָלקע צוגעגעבן.

— און איך אויך ניט, — האָט וואסיל מוידע געווען, — מע דארפ אימ צעמען מיט זיך.

און וואסיל האָט ארײַנגעלייגט דעם זשוק אין א פּושקעלע, און זײ זײַנען אוועק ווייטער.

פּלוצעם איז וואסיל פארגליווערט געוואָרן אפּן אָרט. הינטער אימ האָט זיך מיקאַלקע אויך פארטייעט...

— טססס... — האָט וואסיל שטיל א מאכ געטאָן מיטן פינגער. — ווילסט א קוק טאָן, וואָס דאָרטן טוט זיך?

איז מיקאַלקע דורכגעקראָכן פריער און זיך גענומען פארווונדערט אײַנקוקן אהינ, ווױהינ זײַן כאווער האָט אימ געוויזן.

אכ, טאקע ווונדער איבער ווונדער. אנטקעגן איז געזעסן א פויגל, ענלעך אפּ א שפּאק אָדער אפּ א שטאר, נאָר אפיסל א געלבלעכער מיט א ווייסער ברעם און מיט ראַבע פליגעלעך. דער פויגל איז געווען אזוי פארטאָן, אז ער האָט אפילע ניט באַמערקט אונדזערע וואַנדערער. אָבער מיט וואָס איז ער עס אזוי פארטאָן, דער פויגל? ער האלט אין פּיסק א קליין, האלב־נאַקעט אויפעלע און באַמיט זיך עס אָנ־שפּיליען אפּ א שטעכלקע פונעם שוואַרצ־דאָרן. ער אייסעקט זיך ארום דעם אויפעלע, ארבעט מיט אלע אייור־ים — סײַ מיט די פּיסלעך, סײַ מיט די פליגעלעך, אָבער דאָס אויפעלע וויל זיך נאָך אלץ ניט ארופשטעקן אפּן דאָרן. דאָס אויפעלע איז שוין, פארשטייט זיך, לאַנג ניט קיין לעבעדיקס, ווײַל דער פויגל האָט אימ צעפיקט דאָס קעפל נאָך באַלד, ווי ער האָט אימ ארויסגעגאנוועט פון נעסט.

די כעוורע האָבן לאַנג באַאַבאכטעט, ביז דער פויגל האָט טאקע סאָפֿ־קאַלסאָפּ ארופגעשטאָכן דאָס אומגליקלעכע אויפעלע אפּ א שטעכלקע פונעם שוואַרצ־דאָרן. דערנאָך האָט דער אכזאַרישער פויגל זיך ארום־געקוקט ארום און איז ערגעץ אוועקגעפלוויגן.

וואסיל האָט זיך פון אָרט ניט גערירט. ער האָט נאָר שטיל א זאָג געטאָן:

— דו ווייסט, וואָס פאר א מיין פויגל דאָס איז? ס'איז א ווערגער־פויגל.

— א ווערגער־פויגל? און ער קאָן עס ארופשטעכן? — האָט זיך מיקאַלקע פארכידעשט.

— און ער שטעכט אָנעט... — האָט וואסיל געענטפערט. — איך זע עס

אליין דאָס ערשטע מאָל! איצט וועל איך שוין וויסן, וואָס פאר א מיג
פאנדיט דאָס איז. דוכט זיך, א שטילינקער — אונ אזא מערדער! נישקאָ
שע, זאָל ער זיך נאָר פאקן צו מיר אינ די הענט.

— אָהאָ, ער וועט שוין בא אונדז אַפלייזן! — האָט מיקאַלקע פונ זיין
זיט אויך א דראָ געטאָן מיט א שטילן קאָל, אונ איז טאקע גלייך
אנשווינג געוואָרן.

איצט איז שוין דער ווערגער צוריק דאָ. אָנאָ האָט ער זיך אוועק
געזעצט אפ א שפיץ פונ א טרוקן צווייגל אונ האלט אינעם שנאָבל א
געזונטן זשוק.

די כעוורע זיינען פארגליווערט געוואָרן אפ די ערטער אונ האָבן
זיך גענומען צוקוקן צום פאנדיט, וואָס וועט ער עס איצטער טאָן.
דער ווערגער האָט זיך דאפקע ארומגעקוקט, אָפער ער האָט, ווייזט
אויס, די כעוורע ניט פאמערקט, וואָרעם ער האָט ווייטער א שפרונג
געטאָן צו דעם זעלבן קוסט, ווו דאָס אויפעלע איז געהאנגען אפן
שטעכלקעלע. דער ווערגער האָט זיך אומגעקוקט נאָכאמאָל אונ האָט
מיט גרויס פלייס גענומען אָנשטעכן אפ א צווייטער שטעכלקע דעם
זשוק. ער שפרינגט אונטער אפן צווייגעלע אי רעכטס, אי לינקס, אָפער
דער זשוק קאָן זיך נאָך אלץ ניט אָנשטעכן. דאן האָט דער ווערגער
אויסגעקליבן א נייע שטעכלקע אונ האָט אָנגעהויבן אלץ פונסניי. ער
האָט זיך איינגעקלאמערט מיט די פיסלעך פעסט אָן דעם צווייגל, האָט
זיך אָנגעלייגט מיטן שנאָבל, אונ דער זשוק איז אויך געבליבן הענגען
אפן נעדעלע...

נאָכאמאָל פאטראכט זיין ארבעט, האָט דער פויגל געכאפט א קוק אפן
ארום אונ איז ווייטער ערגעץ אוועקגעפלינגן אין וואלד.

דאָ האָבן שוין די כעוורע מער ניט געקענט אויסהאלטן. וואסיל האָט
א זאָג געטאָן:

— איצטער שוין א זשוק.

— יא, א זשוק, — האָט מיקאַלקע איבערגעכאזערט.

— דאָס האָט ער, קענטיק, זיך דאָ באוואָרנט א גאָרקיך, — האָט

וואסיל א שעפטשע געטאָן.

— אָדער א קלאדאָווע, — האָט מיקאַלקע צוגעגעבן, — אז סע וועט אימ

אויסגיין עסן, וועט ער קומען צו פליען אהער און וועט איבערבייסן פון
נעם גרייטן.

— דאָס איז שוין איינמאָל א באַלטאַכלעס, — האָט וואַסיל אויסגע-
רופֿן.

און די כעוורע האָבן זיך צוגערוקט נעענטער צום קוסט, וווּ סע
זינען געהאנגען דעם ווערגערס פארגרייטונגען. דאָרטן האָבן זיי אָפֿ-
געזוכט פֿאַ אַ צענדליק זשוקעס מיט רויפעס, וואָס זינען געהאנגען אפֿ
שטעכלקעס, און פֿאַר אַ צוגאַב דאָס איינע אויפֿעלע.
וואַסילקע האָט איבערגעצייילט די זשוקעס:

— נײַן זשוקעס און איינ פייגעלע.

— איז דאָך עס אַ נוציק פייגעלע. אבי מיר האָבן געוואָלט פֿון אימ
מאַכנ אַ טעל. אויב ער איז אזאַ מינ באַלטאַכלעס, טאָ זאָל ער זיך עלטערן
און טאָן זײַן אַרבעט, — האָט מיקאַלעקע צוגעגעבן.

— זאָל ער זיך האָרעווען. דערווייַל ווייסן מיר, אז ער האָט זיך לײַב
פֿאַרגרייטן עסן און פֿאַרזאָרגן פֿאַר זיך אַ טאַכלעס.

— אז מירן קומען, וועלן מיר איטלעכע דערציילן, — האָט וואַסיל גע-
זאָגט מיט פֿרייד, און די כעוורע האָבן זיך אַ לאַז געטאָן אפֿ צוריק.
אינדערהיים האָבן וואַסיל מיט מיקאַלעקע דערציילט פֿאַר איטלעכע,
וואָס זיי האָבן געזען, און דערנאָך האָבן זיי געהאַט אַן אַרבעט פֿירן
די כעוורע אהין אין וואַלד אריין און זיי באַווייזן דעם ווערגערס
שפּײַכלער.

האליע

אויסגעמיטן דעם גארטן, זיינען די כעוורע ארויסגעלאָפֿן אפֿ די לאָנ־
קעס, וואָס גייען צום וואלד־צו. לעם סאמע פֿלויט זיינען געוואקסן בוזי־
נעס און דערנער־קוסטן. אפֿ דינע הויכע שטענגלעך איז נאָך העכער פֿו־
נעם פֿלויט געוואקסן געדיכטע קראַפֿעווע. דערומ איז געווען גאָר ניט אזוי
גרינג צו קריכן צווישן די קוסטן, ווייל די קראַפֿעווע פֿלעג פֿריען די
הענט, די פיס און אפֿילע דאָס פֿאַנעם. מעגסט זיך היטן, ווי דו ווילסט,
און אָפֿפֿריען וועסטו זיך סיי־ווי.

אזויארומ האָט זיך די קראַפֿעווע אָנגעפרעגט אסאך סאַנימ, באַזונ־
דערס צווישן דעם קינדווארג. וואסיל, מיקאַלקע און אויך די איבערי־
קע כעוורע, וואָס זיינען ארויס אפֿ די לאָנקעס זיך שפּילן, האָבן אפֿ איר
געטראָגן א הארצ. יעדערער פֿונ די כעוורע האָט געהאט באַ זיך אינ דער
האַנט א הילצערנע אויסגעשניצטע שווערד מיט א דראָטן הענטל. פֿלויז
אינ וואסיל האָט געהאט אן עמעסע שווערד, א פֿלעכענע.
די כעוורע האָבן פֿאַשלאָסן פֿאַרפירן א מילכאַמע מיט זייער סוינע —
דיר קראַפֿעווע.

זיי האָבן זיך אויסגעשטעלט אינ א גלייכער שורע, זיי האָבן אופגע־
הייבן די שווערדן און מיט קאַמפּס־געשרייען זיך א לאָז געטאַן פֿאַרויס.
זיי זיינען געקומען צו יאַגן צו די קושטשעס און האָבן אָן ראַכמאַ־
נעס אָנגעהויבן האקן די גרינע שטענגלעך קראַפֿעווע.
— וועסט ווייטער פֿייסן? — האָבן זיי געשריגן. — וועסט פֿריען? וועסט —

פֿאַקן? זאַג!!

אַבער די קראַפֿעווע האָט געשוויגן. די קעפלעך האָבן זיך געפויגן,
אונטערגעהאקט דורך די הענט פֿונ די פֿראווע קריגס־לייט...

פארטיק געוואָרן מיט איין ווינקל, האָט זיך וואסיל א וואָרפ געטאָן
צום צווייטן און אָנגעהויבן אויסראָטן דעם פּינט. ער האָט געגעבן די רעכטע
עטלעכע זעצ מיט דער שווערד, און די קעפ פון דער קראָפּעווע האָבן
גלייך גענומען פאלן. ער האָט זיך ווידער פארמאָסטן און האָט זיך אָבער
פארהאקט. די האנט האָט זיך פארהאלטן אינדערלופטן, און וואסיל האָט
זיך גענומען איינקוקן מיט גרויס פארווונדערונג.

צווישן דער קראָפּעווע איז פונקט אנטקעגן אימ געזעסן א שווארצ
האלקעלע און האָט געקוקט אפן יאטל. וואָס דארפ מען אסאך? — ס'איז
אפילע ניט אנטלאָפן. נאָך דעם, ווי דאָס האַלקעלע האָט שוין גוט באַ-
טראכט דאָס יינגל, האָט עס ערשט צעעפנט דעם שנאָבל מיט די געלע
יאסלעס און האָט א פישטשע געטאָן.

איצט האָט שוין וואסיל אקוראט פארשטאנען, וואָס דאָס האַלקעלע וויל.
סע וויל עסן.

— כעוורע, גיכער אהער! איך האָב עפעס געכאפט! — האָט וואסיל
אויסגעשריגן.

— געדענק, סע זאָל אָבער זיין פאר איטלעכע, — האָט מיקאַלקע גע-
ענטפערט און איז געקומען צו יאָגן דער ערשטער. באלד זינען אויך די
איבעריקע כעוורע אָנגעלאָפן און זינען פארווונדערט געבליבן שטיין.
פאר זיי איז געזעסן א שיינ האַלקעלע און האָט מיט א ברייט צעעפנט
שנאָבל געפעטן עסן.

מיקאַלקע האָט אין איין אויגנבליק געקריגן א גרויסע רויפע און דער-
לאנגט דעם אויפעלע אין סאמע פיסק אריין. דאָס האַלקעלע האָט די רוי-
פע אראָפּגעשלונגען מיט גרויס כיישעק. אָבער דער דאָזיקער איבערבייס
האָט ערשט צערייצט באַם אויפעלע דעם הונגער, ס'האָט נאָך ברייטער
צעעפנט דאָס שנאָבלע און גענומען ראַכמאַנעסדיק קלאפן מיט די פלי-
געלעך און פעטן עסן.

— ס'איז הונגעריק, — האָט וואסיל אויסגעשריגן, — אנו, כעוורע, כאפט
נאָר אַן אביסל זשוקעס.

די כעוורע האָבן זיך צעשאָטן אין אלע זייטן און מע האָט אָנגעהויבן
דערלאנגען אהער שפּיין. דאָס האַלקעלע האָט מיט גרויס זשעדנעקייט

געכאפט די געפראכטע אינוועסטן, די ווערעם, און האָט זיי געשלונגען מיט גרויס אימפעט.

די כעוורע איז די מיסע שטארק געפעלן געוואָרן און זיי האָבן זיך נאָך מיט מער פלייס א נעם געטאָן צו דער ארבעט.

— זע נאָר, זע, א גאנצן היישעריק איינגעשלונגען, — האָט וואסיל אויסגעשריגן צו די כעוורע.

— א לעבעדיקן?

— א לעבעדיקן!

און די כעוורע זינען אוועקגעלאָפן קריגן נאָך עפעס. ענדלעך, האָט דאָס אויפגעלע אָנגעהויבן ארויסווייזן ווינציקער כיישעק צום עסן, ביז ס'האָט שוין אינא א ווילע ארום מער דאָס מויל גיט גע-וואָלט עפענען.

ווען עמעצער פון די כעוורע האָט דעם אונטערגעשטופט אפילע דעם געשמאקסטן זשוק, האָט דאָס האַלקעלע גענומען און אָפגעקערעוועט דעם קאָפּ.

— זיך שוין אָנגעגעסן, — האָבן די כעוורע באשטימט.

— זע נאָר, סע דרעמלט. אָנאָ האָט עס פארושמורעט די אויגן, — האָט

מיקאָלקע א ווייז געטאָן.

און ווירקלעך, דאָס אויפגעלע האָט זיך צוגעזעצט אפן גראָז און גע-

כאפט א דרעמל נאָך אזא מינ זאטן און געשמאקן מיטיק.

— זאָל עס זיך אָפרוען, — האָט זיך וואסיל אָנגערופן, — שלאָפּ, האַליע,

שלאָפּ.

ווי דאָס יינגל האָט אזוי אָפגעזאָגט, האָט דאָס האַלקעלע אימ פארווונ-

דערט אָנגעקוקט, און דערומ האָט וואסילקע פריידיק אויסגעשריגן: — זע

נאָר, ס'פארשטייט, וויאזוי מע רופט עס. איך וועל דעם טאקע א נאָמען

געבן האַלקעלע, „האַליע". האַליע וועט וווינען פא מיר צוזאמען מיטן

בלויערל, ס'וועט זיי זיין פריילעכער.

די כעוורע האָבן גאָרניט געהאט קעגן. מע האָט צוגענומען דאָס אוי-

פעלע און עס אוועקגעטראָגן אהיים.

ווי נאָר וואסיל האָט זיך אריינגעוויזן מיטן האַלקעלע אינ שטוב אריין.

האָט אימ די מאמע גלייך באגעגנט מיט די ווערטער:

— איך זע שוין, אז דו ווילסט דאָ עפענען א גאנצן זווערינעצ, אלע פויגלען פון וואלד וועסטו אריבערטראָגן אין שטוב אריין.

— קומ נאָר אהער, מאמע, טו א קוק, סארא מיין האלקעלע דאָס איז. עס האָט קיין מוירע נישט, אונ מע רופט עס האליע!

וואסילקאָ האָט אוועקגעזעצט דאָס אויפעלע אפן צווייגל, ווו דאָס פלוי-ערל איז קעסיידער געזעסן. דאָס פלויערל איז גראָד אין דער רעגע אין שטוב ניט געווען. ס'האָט ערגעץ שפאצירט אינדרויסן. דאָס פייגעלע האָט זיך שוין אזוי צוגעווינט צו דער שטוב, אז סע מעג זיך א גאנצן טאָג ארומקריכן אין הויפ, צי אין סעדל אפ די ביימער, אָפער אז סע ווערט נאכט, מוז עס דיר אומבאדינגט קומען אין שטוב אריין נעכטיקן. פליען האָט נאָך דאָס פלויערל ניט געקענט ווי סע באדארפ צו זיין, אָפער ס'פלעג שוין אונטערפליען פון איין אָרט אפן צווייטן.

אָפער איצט האָט דאָס פלויערל, קענטיק, דערהערט, אז סע טוט זיך עפעס אין שטוב, האָט עס זיך ארופגעזעצט אפן פענצטער און מיט א קלונג בליק באטראכט די מענטשן אינעווייניק. פלוצעם האָט עס פא-מערקט דעם אומגעבעטענעם גאסט— דאָס האלקעלע, האָט עס געמאכט א ראש און האָט ביז א שפרונג געטאָן צו זיך אפן צווייגל. דאָס האלקע-לע האָט עס באקוקט מיט א רויקן בליק פון זינע קלייניקע גרוילעכע אויגן. אָפער דאָס פלויערל האָט א שפרונג געטאָן צו זיין גאסט נאָך אנטשלאָסענער, האָט זיך ביז אונ צערייצט צעפישטשעט און זיך ארופ-געוואָרפן אפן האלקעלע. דאָס קליינע פייגעלע האָט זיך אינגעקלא-מערט מיט די נעגל אינעם האלקעלעס קאָפּ און גענומען עס פיקן אין נאקן.

איצט ערשט האָט זיך דאָס האלקעלע איבערגעשראָקן. וואסילקאָ האָט נאָך ניט באוויזן זיי פאנאנדערנעמען, ווי סע האָט זיך פלוצעם צעטראָגן איבער דער גאנצער שטוב:

— קרא-קרא-קרא!

דאָס הילפלאָזע אויפעלע, וואָס האָט זיך נאָך ניט אויסגעלערנט שלאָגן און זיך פארטיידיקן פונעם פיינט, האָט זיך פלויז צעקראקעט הויכ אפ א קאָל.

אָפער דאָס איז שוין אויך געווען גענוג. נאָך א פאָר מאָל זיך צעקרא-

קעט, און דאָס פֿלויערל האָט אינאיינעם שרעק געכאפט און איז אָפגע
טראָטן. באַמ יונגן האַלקעלע איז געווען צו אַ בייזע שטימ.

— קאַקא האָט בייגעקומען, בייגעקומען— האָט זיך וואסילקאַ צע-
שריגן. — זייער גוט, קאַקא, מוירע האָבן דארפֿ מען ניט. שריי און פיק עס,
סע זאָל צו דיר ניט קריכן, אָט אזוי וועסטו וואקסן אַ לייט. קיינער וועט
דיך ניט דערוועגן טשעפען!...

אינעם טעג אַרומ האָבן שוין ביידע פייגלען געלעבט גוט צווישן
זיך, און זיי פלעגן רויק זיצן אינעם ווינקעלע, ביידע אפֿ איינע צווייגל. זייער
א קאַמישע פאַר באשעפענישן!

האליע איז זייער גיך געוואקסן. אינא וואָך אַרומ האָט זיך דאָס האַל-
קעלע אזוי צוגעווינט צו וואסילקאַ, אז סע פלעג נאָכלויפֿן נאָך אימ איי-
בערן הויפֿ, מאכנדיק בייט מיט מיט די פליגעלעך. טאַמער האָט מען הא-
ליען איבערגעצ ניט געזען, פלעג וואסילקאַ נעמען שרייען:

— האַליע, האַליע, האַליע! — און דאָס אויפעלע פלעג זיך גלייך פֿון
ערגעץ אַראָפֿווייזן. דערפֿאר פלעג האַליע קיינמאָל ניט פארשפעטיקן צום
עסן. עס פלעג נאָכלויפֿן נאָך זיין יונגן באַלעבאַס אזוי לאַנג, ביז יענער
האַט זיך געמוזט אַרומקוקן און דעם געבן עפעס עסן.

דער גאַנצער הויפֿ האָט לייב געהאַט האַליען, דאָס כייעס.

די מייסע מיט דער שאפע

איך האָב אָפּגערעדט מיט וואסילע, מיר זאָלן אוועקגיין צום טיכ אפּ א גאנצן טאָג כאפּן אָקונעס און שיסן קאטשקעס.

וואָס איז די מייסע, וואָס ער קומט ניט צו גיין, פארשטיי איך ניט. איך האָב זיך שוין אויסגעקליבן גיין, האָב שוין אלץ באוואָרנט און אָנגעהאַ- דעוועט מיינ וועווערקע מיט די פייגעלעך. ניט אנדערש, ס'ידן נעמ און גיי אליין. איך זאָל זאָגן, אז וואסילע האָט זיך היינט פארשלאָפּן? טרעפט זיך דאָך מיט אימ אזעלכעס קיינמאָל ניט. פארקערט, אז מיר ריידן אָפּ ער- געצ גיין גאנצפרי, שטייט ער נאָך אופּ פריער פאר מיר. ער איז א יעגער און א פישער זייער א פלייסיקער!

איך וויל שוין גיין, ערשט איך הער — עמטצער האָט שטיל אָנגעקלאפט אין דער טיר.

איך עפּן אופּ און דערקען גלויב, אז וואסילע האָט מיט זיך געבראכט עפעס נייס. מע קאָן שוין אין זיינע אויגן דערקענען, וואָרעם זיי שמייכלען זיגערש און גלאנצן אזש.

— גיי אריין, וואסילע סידאַראָוויטש, — פארבעט איך דעם גאסט מיי- נעם, — וואָס האָסטו זיך עפעס היינט אזוי פארשפעטיקט?

וואסילע האָט אָפּגעזאָגט זיין גוט-מאָרגן און צום אלעם ערשטן גענו- מען פאקוקן אלע מיינע שטייגעלעך, די ביקס, די וועווערקע, וואָס האָט א שפרונג געטאָן פון טיש און איז ארונטער צו זיך אונטערן אויוון.

מיינ וועווערקע וויל זיך בעשומיפּן ניט צוגעוויינען צו וואסילע. אוי- סער מיך איינעם, אנערקענט זי מער קיינעם ניט.

די דאָזיקע וועווערקע האָבן מיר ביידע, איך מיט וואסילע, אויסגע- האָדעוועט פארן זומער. זי איז געווען קליין, ווי א מייזעלע, און איצט

איז זי אזא געלבלעכ־רויטע שיינהייט, אז עס פארכאפט דאָס אויג. זי איז א פריילעכע, א קאָמישע און מיט אזא מינ פּוּכיקן שיינעם עק. אונדזער וועווערקע איז שוין אינגאנצן א שטוביקע, זי עסט מאמעש פא מיר פון האנט...

וואסיל סידאַראָוויטש האָט דאָס אלץ פאטראכט. נאָר פייסמייסע האלט ער פעסט צו זײַן נײַ היטל, אז אפילע קיין שפעלטיקל זאָל זיכ פון דעם ניט עפענען.

ער שווייגט, שווייג איכ אויכ, איכ ווארט, וואָס וועט ער דערציילן. ביז וואסיל האָט טאקע ניט אויסגעהאלטן און מיר דערלאנגט זײַן היטל.

— טו א קוק, וואָס איכ האָב געפראכט, נאָר פאמעלעכונ... פא אונדז אפן גאַרטן נאָרוואָס געכאפט, דערפאר האָב איכ זיכ טאקע אזוי פאר־שפעטיקט.

אינ היטל איז פא אימ געזעסן א פיקהאַלץ—שווארץ, אז ער גלאנצט אזש. דער שנאָבל איז פא אימ שטארק, ווי א דאָלאַטע. אי שטארק, אי שארף. וואָרעם דער פיקהאַלץ האָט דאָכ אַן ארבעט פיקן די פיי־מער מיטן שנאָבל און פון דער קאַרע ארויסקאלופען אלערליי זשוקעלעך און פליגעלעך.

אן אויסגעצייכנטער פיקהאַלץ, נאָר עמעצער האָט אימ אונטערגעשלאָגן א פליגל, דערום האָט ער ניט געקענט אוועקפליען. האָבן מיר ביידע גוט פאטראכט דעם פיקהאַלץ, ניט געקוקט דערום, וואָס ער האָט זיכ אפ אונדז גערויגעזט, און ס'איז פא אונדז געפליבן, אז מירן אימ האלטן פא מיר, ביז דער פליגל וועט זיכ אימ פארהיילן, וואָרעם אויב מיר וועלן אימ איצט ארויסלאָזן, וועט אימ נאָכ עמעצער אופעסן.

מיר האָבן אראָפגעלאָזן דעם פיקהאַלץ אפן דיל. ער האָט לעפיש זיכ גענומען פלאָנטערן, איז פארקראָכן אונטער דער שאפע און זיכ דאָרטן באהאלטן.

די שאפע אונדזערע, שוין א גאנצ אלטע, איז זיכ געשטאנען אין סא־מע ווינקעלע. און אונטער דער זעלבער שאפע איז עס דער פיקהאַלץ ארונטערגעקראָכן.

מיר האָבן אימ אוועקגעשטעלט וואסער, איבערגעלאָזן עסן, דערנאָך
האָבן מיר פארנומען אונדזערע יעגער־מאכשירים, האָבן פארשלאָסן די
שטוב און זינען אינדערגיך אוועק צום טײַכ.

דאָס איז געווען זייער א געראַטענער טאָג! מיר האָבן אָנגעכאפט אַקר־
נעס און האָבן אָפגעקאָכט אפן ברעג א גוטע קײז. מיר האָבן דערשאָסן
דריי קאטשקעס.

און די אַקונעס האָבן זיך אזוי גוט געכאפט, אז שלעפ און שלעפ, און
ס'איז דאָ נאָך.

מיר האָבן זיך אזוי פארטאָן מיטן פישפאנג און מיטן געיעג, אז דער
פיקהאַלץ איז אונדז אפילע ארויס פון זינען.

ערשט ווען מיר זינען שוין געווען לעמ שטוב, האָט זיך וואסיל אַזוי־
ווי אומגערן אָנגערופן:

— וואָס מאכט עפעס דאָרטן אונדזער פיקהאַלץ? ער איז כאַטש ניט
אנטלאָפן געוואָרן?

אַבער דער פיקהאַלץ האָט אפילע ניט געקלערט אנטלויפן. ער האָט
אונדז נאָר אָנגעטאָן א גרויסן שאַדן!

מיר קומען אריין אין שטוב און דערזעען די אלטע שאפע אונ־
דזערע— עס איז זי נישט צו דערקענען. צעדויבעט, צעפיקט, פונקט ווי
מע וואָלט זי געקאלופעט מיט א דאָלאַטע. אינ איין אָרט איז אפילע דורכ־
געפויערט א לעכל אפ דורכ און דורכ. איבערן גאנצן צימער וואלגערן זיך
שטיקלעך שפענדלעך, און דער פיקהאַלץ קוקט זיך נאָר אומ קלוגיטשקער־
הייט אפ אונדז און זעצט זייער שיינ פאָר זיין ארבעט. ער קריכט וואָס
אמאָל אלץ העכער און האלט אין איין פיקן מיטן פיסקל: טוק־טוק!
טוק־טוק!

און שפענדלעך שיטן זיך ווייטער.

וואסילן איז אזוי געפעלן דעם פיקהאַלצן שטיקל ארבעט, אז ער האָט
זיך ניט געקענט איינהאלטן און גענומען קײכן פאר געלעכטער... וואָ־
רעם די שאפע איז אזוי צעפאטערט געוואָרן, אז סע שוין גאָר ניט שײַעך
זי אמאָל פאריכטן.

איך וועל זיך מוידע זיין אָפן, ס'האָט מיך אָנגענומען א שטארקער
קאס אפן פיקהאַלץ און איך האָב אימ פארשפארט אין א שטייגל.

די וועווערקע

מיין יוועווערקע האָב איך געפראַכט צו טראַגן פון וואַלד אין קעשענע צא זיך, — א קליינס איז דאָס נאָך געווען. ס'איז, קענטיק, ארויסגעפאלן פון דער נעסט און ס'איז זיך אָן שום פארדאכט געזעסן אפ א קלייניג דעריק צווייגעלע. קעדיי קיינער זאָל עס ניט אופעסן, האָב איך באשלאָסן צונעמען די וועווערקע אהיים צו זיך.

האָט איז אזא קאָמיש און פריילעך כמעלע, און סע איז דאפקע זייער גיך אויסגעוואקסן און זיך אינגאנצן צוגעווינט צו מיר. די וועווערקע קריכט צו מיר אפן אקסל און פארקוקט מיר אלע מאָל אין האנט אריין, טאָמער וועל איך איר עפעס געבן א נאש טאָג. זי האָט זייער ליב געשמאקע זאכן.

א ווינקעלע אפ וווינען האָט זי זיך אליין אָפגעזוכט. באזעצט האָט זי זיך צווישן אויוון אין דעם שמאָלן אויוועלע, וואָס לעמ דער לעזשאַנ-קע. דאָרטן איז אי ווארעם, אי שטיל און פונקט ווי זי וואַלט געווינט אין אן אייגענער נאָרע.

איך האָב איר אהין צוגעשטעלט ניט קיין גרויס סטויפטשיקל, האָט זי זיך גלייך אפ דעם ארופגעכאפט, ווי דער עמעסער פלינקער אקראָפאט. אָפטער פארשפאָרט זי אפילע אַנצוקומען צום סטויפטשיקל, — זי טוט איין שפּרונג און טרעפט גלייך פון דער ערד צו זיך אין אויוועלע אריין.

מיר האָבן איינגעמאַסטעט פאר דער וועווערקע א פאָר ווייכע זאכן, אזוי אז זי איז שוין געווען באוואָרנט מיט א וויינונג.

טאָמער א ניסל אָדער א פאָר יאָדערן, שלעפט עס די וועווערקע אוועק גלייך צו זיך אין נעסט אריין און זי נאשט זיך דאָרט אינדערשטיל, וויפל דאָס הארץ גלוסט.

גאנווענען האָט זי דאָפּקע נישט לייב געהאַט. סײַדן זי האָט זיך אַמאָל
דערלאַנגט צום טעפּל יאָדערן אָדער צו די יאַגעדעס, דענסטמאָל פּלעג
זי שוין נישט וואַרטן אָפּ קיין דערלויבעניש און אַנטראַגן צו זיך אינעם
אַרײַן אלערליי גוטס און מאַכן דעם אַנשטעל, אַז קיינער איז עפּשער אָפּ
איר קיין מײוון נישט.

וועמען זיי וועווערקע האָט אינגאַנצן נישט געוואָלט אַנערקענען, דאָס
איז געווען מײַן כאַווער וואַסיל. וויפּל ער האָט זיך נישט געפּלייסט צוגע-
ווינען זי צו זיך, האָט זי געשומיפּן נישט געוואָלט עסן באַ אימ פּונדער
האַנט. און סײַ איז שוין, ווייזט אויס, אַ פאַרפאַלענע זאַך. ווי וואַסיל פּלעג
זיך נאָר צו מיר אַראָפּווייזן, אזוי פּלעג די וועווערקע אַראָפּטאַנצן גלייַך צו זיך
הינטערן אויוון אָדער זי פּלעג זיך פאַרשטעקן ערגעץ אָפּ דער שאַפּע און
פּונדער גוט אַכטונג געבן אָפּ אַלץ, וואָס סײַ קומט אינעם שטוב פּאַר.
וואַסיל האָט שוין אַפּילע אָנגעהויבן טראַגן אַ האַרץ אָפּ דער ווע-
ווערקע. דאַן האָט זי זיך פאַר אימ נאָך מערער געשראַקן. קוים מיט צאָ-
רעס האָבן איך אײַנגערעדט דעם ייִנגל, אַז די וועווערקע אַנערקענט פּיכ-
לאַל קיינעם נישט, אויסער מיך, ווייל זי האָט זיך פּונדער קליינװײַז אָפּ צו
מיר צוגעוויינט.

אײַנמאָל ווייזט זיך אַרײַן צו מיר וואַסילקאַ. זאָגן זאָגט ער גאַרנישט,
נאָר ער שטעלט זיך אַלעמאָל אוועק אינעם פּאַזע, אַז איך זאָל ווי עס
איז באַמערקן דאָס נײַע היטל, וואָס מע האָט אימ געקויפּט.
די עלטערן האָבן אימ טאַקע געבראַכט צו פירן פּונדער שטאַט אַ שײַן
בלוי היטל. אַלע כעווערע האָבן אימ שטאַרק מעקאַנע געווען, און מיר איז
אויך דאָס היטל געווען געפּעלן. איך האָבן עס גוט באַטראַכט, האָבן גע-
פּרוּווט עס אַנמעסטן אָפּ זיך — קריכט עס נישט אַרױפּ.

וואַסיל האָט זיך אַפּילע שטאַרק דערפּרייט, וואָס זײַן היטל איז קליין
אָפּ מיר. ווייל טאַמער וועט זיך מיר אויך פאַרגלױסן אַזעלעכס, וועט ער
זיך שוין נישט קאַנען אזוי באַרימען מיט זײַן פּאַנײַונג.

איך האָבן דאָס נײַע היטל באַטראַכט פּונדער אַלע זײַטן, און ערשט דענסט-
מאָל האָט עס וואַסיל זײַער פּאַרזיכטיק אוועקגעלייגט אָפּן קליינעם טישע-
לע, וואָס איז געשטאַנען נישט ווייט פּונדער מײַן בעט.

מיר האָבן גענומען געבן די פייגעלעך עסן און פייטן די וואסער אין די שטייגלעך. דערנאָך זיינען מיר ארויסגעגאנגען א קוק טאָן צו די טויבן. דעם וואכטל האָבן מיר אָנגעשאַטן אפיסעלע הירזש. דערנאָך זיי זען מיר געזעסן א וויילע אונטער דעם עפלבוים און מיר האָבן באַהאַנדלט אונדזערע וויכטיקע געשעפטן.

שפעטער צו, אז וואסיל האָט זיך שוין אויסגעקליבן גיין אהיים, האָט זיך ארויסגעוויזן, אז ס'איז ערגעץ פארפאלן געוואָרן זיין ניינק בלוי היטל. וואסיל איז בלייב געוואָרן אפן אָרט, ער איז זייער צעטומלט געוואָרן. ער האָט גאנצ גוט געדענקט, אז דאָס היטל האָט ער אוועקגעלייגט אפן קליינעם טישל, אָבער אצינד איז דאָרטן גאָרניט ניט געווען. אליין וועט דאָך דאָס היטל אינערגעץ ניט אנטלויפן, און דורכן פענצטער וועט עס אויך ניט ארויסשפרינגען. וויזשע איז עס פאָרט אהינגעקומען? מיר האָבן שוין איבערגעזוכט, ווי די וועלט האָט אן עק! מיר האָבן די גאנצע שטוב אייבערגערייזט, זיינען שוין געקראַכען אונטער אלע טישן און פעטן. מיר האָבן געקוקט אין האנטפאס אריין, טאָמער איז דאָס היטל דערטרונקען געוואָרן. וואָס דארפ מען מער — מיר זיינען אפילע אומגעקראַכען אפן בוידעם און זיך אויסגעקאטשעט אין שטויב, ווי די רוכעס. געזוכט שוין אפן אויוון און אין אויוון, אלע ווינקעלעך אויסגעזוכט. נישטאָ דאָס היטל, ווי אין דער ערד איינגעזונקען געוואָרן.

ווי וואסיל האָט זיך ניט געשעמט, האָבן זיך אימ דאָך געשטעלט טרערן אין די אויגן. דער יאט האָט זיך שיר ניט צעוויינט אפ א קאָל, און איך וואָלט אימ וועלן טרייסטן, ווייס איך ניט מיט וואָס. איך האָב אימ צוגע-זאָגט, אז איך וועל אומיסטן פאָרן אין שטאָט און וועל אימ קויפן א היטל נאָך א פעסערס. אָבער וואסיל איז פעסט, אז קיין פעסער היטל, ווי ער האָט געהאט, קאָן גאָר אפ דער וועלט ניט זיין.

זייער אומעטיק איז וואסיל שוין געשטאנען באַ דער טיר, גרייט אוועק-צוגיין. איך האָב נאָך געמוזט גיין מיט אימ צו זיי אהיים און זאָגן דאָרטן וואסילס עלטערן, אז דאָס היטל איז פארפאלן געוואָרן באַ מיר אין שטוב, און וואסיל איז אינדריינען ניט שולדיק...

איך בין שוין אויך געווען לעמ סאמע טיר, ווי די וועוערקע האָט זיך אומגעריכט א ווייז געטאָן און פריילעך א שפרונג געטאָן גלייך אפן טיש.

א מאַדנע זאכ, די גאנצע צײַט, וואָס מיר האָבן געזוכט דאָס היטל, איז זי
עפעס ניט ארויסגעקראַכן פון איר „נאָרע“.

ערשט דאָ האָב איך זיך דערמאנט, אז מיר האָבן פארגעסן א זוכ טאָג
בא דער וועווערקע אין שטיבעלע. איך האָב ארײַנגעשטעקט די האנט אין
איינעלע און טאקע ארויסגעשלעפט פון דאָרטן וואסילס נײַ און רײַן
היטל — טאקע וואסילס, און ניט קײנעמס.

וואסיל סידאַראָוויטש איז אזש אונטערגעשפרונגען פאר גרויס פרייד...

פאר גארניט אנטרויפט מען ניט אזוי

טוט נאָר א קוק, סארא פארביקער דער וואלד איז! זומער איז ער געווען גרינ, און איצטער איז הארבסט, און די בלעטער זינען געל געוואָרן, פונקט ווי עמעצער וואָלט אימ אויסגעפארפט, דעם וואלד, אינא העל-געלן קאליר.

אַבער דאָס דוכט זיך נאָר אויס פונדערווייטן אזוי, אז דער וואלד האָט איינ קאליר, פרוווט צוגיינ געענטער, וועט איר זען, אז איינ בוים איז געלבלעכער, דער צווייטער — טונקעלער. און אַטאָ שטייט א קוסט, זעט איר, וויאזוי ער האָט זיך אויסגעפוצט גאָר מיט רויטע בלעטעלעך. די בלעטער פאלן פאמעלעכען אפ דער ערד, אָבער אַטאָ איז אָנגעפלוויגן א קאלטער ווינט, און די געלע בלעטער האָבן גענומען טאנצן אינדער-לופטן, ווי א גאנצער מאבל.

דער ווינט האָט מיט זינע קאלטע קלעפ גענומען ארומפליקן פונ די ביימער זייער הארבסטיקן מאלבעש, און ניט ווילנדיק בלייבן שטיין די בע-רעזעס, די אַסיקעס, די אַלכעס מיט הוילע צווייגן.

פויגלען ווערט אויך אינ וואלד וואָס א טאָג ווינציקער. בלויז די סאמע דרייַסטע פונ זיי האָבן זיך נאָך ניט אוועקגעלאָזן אינ ווייטן וועג צו די ווארעמע לענדער.

די כײַעלעך האָבן זיך שוין צוגעגרייט אפ ווינטער, בא אייניקע איז אָנגעוואָקסן ווארעמע וואָל אפ פארטיידיקן זיי פונ די פרעסט. דער שטעכ-לער איז שוין אנשלאָפן געוואָרן אפ א גאנצן ווינטער. ער שלאָפט אונ-טער א פעניאַק, אונטער א צודעק פונ געלע בלעטער מיט א פאָר שטיקע-לעך פוריאנ.

די וועווערקע האָט פארגרייט אינ די בוימ־אויסהוילן ניס, קערנער און זיסע געוויקסן.

אָט האָבן זיכ אויסגעקליבן די כעוורע אינ וואלד אריין אפ א שפאציר. ס'איז זייער פריילעך ארומצולויפן איבער די ווייכע געלע בלעטער. זיי שורשען אזוי מעכטיע אונטער די פיס. אַטאָ לויפט וואסיל, מיקאַלקע נאָכ אימ, און נאָכ זיי פיינדן א גאנצע כעוורע.

— טוט נאָר א קוק, וויפל שטארן סע זיצן אפ די ביימער! — האָט מיר קאַלקע אויסגעשריגן.

— אוי, אסאכ! — האָט אימ וואסיל איבערגעשלאָגן. — דאָס קער בא זיי פאַרקומען א הארבסטיקע פארזאמלונג, א פאראטונג אזא... זיי קלייבן זיכ, אוואדע, פליען אינ די ווארעמע לענדער און זיי ווילן פאהאנדלען, דורכ א וועלכן וועג איז בעסער זיכ לאָזן. אכ, וויפל דאָ טוט זיכ. — קומט, לאָמיר זיי אופטרײַבן, — האָט עמעצער פון די כעוורע אופ־געגעבן.

אסאכ פליגל האָבן זיכ רוישיק צערודערט, די פייגעלעך האָבן זיכ צע־סווישטשעט. א שווארצער וואַלקן האָט זיכ אופגעהויבן איבערן וואלד, האָט זיכ אוועקגעטראָגן זייער שנעל צו דאָרעם צו.

די שטאַרן זיינען אוועקגעפלוין פון אונדז ביזן פרילינג. — קומט צו אונדז צו פליען, מירן אייך אוועקשטעלן נייע שטארן־שלאקן! — האָבן די כעו... זיי נאָכגעשריגן.

אַבער ווער וויסט, צי די שטארן האָבן זיי געהערט. זיי זיינען דאָכ שוין געווען ווייט.

די כעוורע האָבן לאנג אומגעטאנצט איבערן הארבסטיקן וואלד. די קילע זון האָט זיכ גענומען פאהאלטן צווישן די ביימער. דאן האָבן די כעוורע פארקערעוועט אהיימ.

די כעוורע זיינען שוין געווען קימאט לעמ פּרעג וואלד, ווען מיקאַלקע האָט מיט זיינע שארפע אויגן עפעס באמערקט.

— כעוורע, אונטערן פעניאָק מוז דאָ עפעס זיין. — און ער האָט זיי א ווייז געטאָן אפ אן אלטן צעפּוילטן פעניאָק, אונטער וועלכן ס'האָט זיכ געפונען א נאָרע, וואָס איז געווען פארשאַטן מיט בלעטער און מיט גרעזעלעך.

— דארטן איז גארניט ניטאָ, האָט אימ וואסילקאָ געענטפערט.
 — און איך זאָג, אז ס'איז יאָ דאָ. איך וויפל געוועט? — האָט מיקאָלקע
 זיך ווייטער איינגעשפארט. — אנו, לאָמיר נאָר פאנאנדערגראָבן די דאָזיקע
 נאָרע. עפשער וועלן מיר דאָ עפעס אזעלכעס געפינען...
 — ביטע זייער, גראָבן קען מען! אָבער איך ווייס אפגעוויס, אז דאָ איז
 גארניט ניטאָ, — האָט וואסילקאָ פארזיכערט.
 — גארניט ניטאָ, גארניט ניטאָ, אז דו ווייסט גארניט ניט — דאָס איז
 אן עמעס... אנו, נעמט נאָר שטעקלעך און מירן זיך שטעלן גראָבן, — האָט
 מיקאָלקע פאָרגעשלאָגן.
 די כעוורע האָבן אפגיך דערטאפט און אָנגעפראַכטן שטעקנס און האָבן
 זיך גענומען פאנאנדערגראָבן די נאָרע. זיי האָבן זיך אלע ארומגעשטעלט
 ארומ דעם פעניאָק, האָבן אימ ארומגערינגלט, און הייַדא גראָבן.
 אָבער לאַנג ארבעטן האָבן זיי פארשפאָרט, וואָרעם דאָרט איז אפילע
 קיינ נאָרע ניט געווען, נאָר א פאָשעטע גרונ.
 עטלעכע כעוורע האָבן א גראָב געטאָן, האָבן צעשארט די בלעטער
 און דערזען — אונטערן פעניאָק איז געלעגן א גאנצער קנויל מיט וויפער-
 שלענג. זיי האָבן זיך איבערגעפלאַכטן איינס מיטן אנדערן אזוי, אז סע
 וואָלט גאָר ניט געווען מעגלעך זיי צעפלאַנטערן. בלויז די קעפלעך זייערע
 די שלענגישע האָבן געסטארטשעט פונויבן.
 ווי די כעוורע האָבן נאָר דערזען אזויפיל וויפער-שלענג, זיינען זיי
 אלע דערשראָקן געוואָרן, האָבן פארהויבן די פיס און גענומען מאַכן
 פלייטע.
 ערשט אפ די לאַנקעס זיינען זיי געבליבן שטיין, האָבן א ווילינקע
 אָפגערוט. דאן האָט זיך מיקאָלקע אָנגערופן:
 — אבי דו זאָגסט, דארטן איז גארניט ניטאָ. פון גארניט ניט אנטלויפט
 מען זען אזוי?
 — טוט נאָר אפ אימ א קוק, פונקט ווי ער וואָלט ניט געלאָפן גלייַכ
 מיט איטלעכען! — האָט וואסיל וואסיל אָפגעענטפערט. — דאָס עמעסע ביסל שלענג.
 זינט איך לעב, האָב איך נאָך אזויפיל ניט געזען.

— זעט טוען זיי דאָרט? — האָט מיקאַלקע אַ פּרעג געטאָן.
די כּוֹרע זינען אלע געקומען צו לויפן צו מיר, און איך האָב זיי
דערציילט, אז דאָס האָבן נאָטערס זיך אופגעקליבן אלע אינײַנעם ווינטער
האלטן.

א י נ ה א ל ט

3	וואסיל סידאָראָוויטש אונ דער בלויער
10	דער וואָלף אונ די גליטשערס
14	פּלוצעמדיקע שרעק
18	פאר פויגלען א גאַרקיכ
22	א נעסט, וואָס איז געבליבן פּוסט
29	דער פויגל דער באלטאכלעס
33	האליע
40	די מייסע מיט דער שאפע
43	די וועווערקע
47	פאר גאַרניט אנטלויפט מען ניט אזוי

רעדאקטאָר — ג. סטעפאָנסקי.
טעכנישער רעדאקטאָר — מ. זאָרעצקי.
קאָרעקטאָר — אי. שטולמאַן.

פאפיר 94 × 72 — 1/16 — 50 קג. 3 1/4 דרוק-
בויגן. אינ 1 פאפיר-בויגן 70 000 צייכונג.
טיראזש 1850 עקז. פארלאג © 180.
פֿירמע פּאָליגראַפֿישע סאַבוּיק גופ אונ
קפ. קרעז, רוטער פלאצ 2. באשט-
1245. באפולמ. טרנ הויפטליט 3676 א.מ.
אָפּגעגעבן אינ זאצ 1937 — IX/13, אונטער-
געשריבן צום דרוק 1937 — XII/22.

